

TROSTRUKA ANĐEOSKA VEST

Otkrivenje 14, 6-12

„I videh drugog anđela gde leti posred neba, koji imaše večno jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakom plemenu, i jeziku i kolenu i narodu. I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegovog; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.

I drugi anđeo za njim ide govoreći: Pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnim vinom kurvarstva svog napoji sve narode.

I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikim: Ko se god pokloni zveri i ikoni njenoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gneva Božijeg, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegovog, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred Jagnjetom. I dim mučenja njihovog izlaziće va vek veka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njenoj, i koji primaju žig imena njenog.

Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu.“¹

BOŽJA PORUKA TEBI DANAS

Sigurno je da danas, kada su laži i prevare postale legitimnije od istine, istina mora da zada odlučujući, naj snažniji, ali i onaj udarac koji će predstavljati aktivaciju tempirane bombe zla na ovoj planeti. Do te mere je istina potisnuta da čim negde bojažljivo pusti nežni i tihi glasić momentalno je gvozdanim zverskim metodama trpaju u rite, bacaju na ulice, među pse, bezumnike, tamo gde se umire. Međutim, kao što posle svih holokausta i aušvica još uvek ima Jevreja, tako će Bog i u poslednjim danima istorije ove razorene planete pokazati da svi radikalni, genijalni i mnogobrojni metodi đavola da uništi istinu nisu uspeli u tom poduhvatu. Još jednom će se pokazati da kvalitet pobeđuje kvantitet, da zlo neće i ne može da trijumfuje iako očajnički želi da tako predstavi realnost kao da je već trijumfovalo.

Pogledajmo šta nam Bog otkriva u svojoj milosti i apsolutnoj ljubavi prema tebi, meni, svakom ljudskom biću koje je stvorio.

Neke osnove istinite vere sam dala u svojoj knjizi „Kritika totalitarnog uma ili sektologika“. Na kraju je sve ostalo pod znakom pitanja osim Boga i Njegove misije na ovom svetu koja se ostvaruje kroz drugo lice Božanstva, Isusa Hrista. Pod znakom pitanja su sve zvanične i nezvanične crkvene, verske organizacije, svi pojedinci kao autoriteti vere, političke, socijalne i sve druge ustanove. Dakle, nikome i ničemu se ne može verovati osim Bogu.

Da, postoji još neko kome se može verovati - Božji prorok. Verujte prorocima Njegovim i bićete srećni, obećava Sveto Pismo.² Dakle možemo i treba da verujemo Bogu i Njegovim prorocima. Tu se otvara naša priča i neverovatnom brzinom komplikuje. Znamo kome je i šta je govorio Bog u ranija vremena zahvaljujući njegovim prorocima koji su zapisali Božje objave i reči. Tako je nastalo Sveto pismo, Biblija. Ali šta je sa Božjim prorocima danas? Da li ih možda nema više, da li je dovoljno to što se napisalo 2000 godina pre Hrista ili možda u prvim

¹ Otkrivenje 14,6-12

² 2. Dnevnika 20,20

godinama posle? Božjih vesnika ima u svakom vremenu, u srednjem veku, od Lutera pa dalje... ali šta se posle njih dešavalo u hrišćanstvu? Ja sam čak i hrišćanstvo dovela u pitanje u jednom momentu budući da je institucionalizovano skoro u celosti oličenje otpada, lažne vere. Ovaj stav potvrđuje se i u knjizi Dr Alberta Romera Rivere, „Vatikanske ubice“, koji na jednom mestu iznosi zapanjujuće detalje iz istorije:

„...Nakon ovog sastanka, dobio sam zadatak da zajedno sa grupom jezuita pođem u podzemne hodnike Vatikana kako bi proučavali metode koje su koristili Neron, Konstantin, Dominik i Lojola. Tuneli su dugi kilometrima i nalaze se tri sprata ispod Vatikana. Ovde se skladište informacije, od najmračnijih tajni do planova za najrazvijenije oružje savremenog doba. Informacije se sakupljaju od špijuna koji rade za Vatikan, a nalaze se u svim tajnim službama sveta.

Neronove metode bile su veoma napredne. On je organizovao crkve koje su bile imitacija pravih crkava. Mnogi lažni vernici koristili su u to vreme sinagoge, kao mesto za sastajanje, kako bi napravili zamku za iskrene vernike. Biblijska religija je bila velika pretnja za Rim, jer njeni sledbenici nisu želeli da priznaju cezara za Boga. Neznabožački Rim je ovo video kao strašnu pretnju, jer lišeni mita o svom božanstvu, cezari bi izgubili kontrolu nad državom. Po Neronovom naređenju Rim je bio zapaljen, a za to su okrivljeni neprijatelji rimskih bogova i počeo je krvavi pir protiv njih.

Dokumenti o Konstantinu otkrivaju da cezari nisu bili u stanju da unište svoje neprijatelje više od 200 godina. Na njihov užas, oni su jačali. Konstantin je pratio isti obrazac koji je utvrdio Neron. Ali biblijski religiozni ljudi su sada bili bolje pripremljeni i lako su otkrivali špijune i prevarante. Da bi sprečio sopstvenu propast, videvši kako neprijatelji njegove religije napreduju, Konstantin je slagao svet rekavši da je postao sledbenik Biblije, a sistem falsifikovanih crkava, koje je uspostavio Neron, evoluirao je u rimokatolicizam.

Konstantin je postao prvi papa i izdao je edikt o toleranciji, ali su zaista bili tolerisani samo oni koji su prihvatili njegovu formu religije. Iskreni ljudi ostali su odvojeni od ovog sistema jer nisu želeli da postanu deo paganske religije koja se nazivala 'hrišćanstvom'.³

Sada da se vratimo pitanju razlikovanja pravih proroka. Kako rešiti problem proroka i njihovog legitimiteta, njihove božanske misije u našem svetu danas?

„A kad seđase na gori Maslinskoj pristupiše k Njemu učenici nasamo govoreći: Kaži nam kad će to biti? I kakav je znak Tvog dolaska i kraja veka? I odgovarajući Isus reče im: Čuvajte se da vas ko ne prevari. Jer će mnogi doći u ime moje govoreći: Ja sam Hristos. I mnoge će prevariti.“⁴

Ovo Hristovo upozorenje postaje izvanredno značajno i zavređuje posebnu pažnju svih nas. Zašto izlaze, kako ovde piše, lažni proroci? Verovatno zato što je princip na koji je čovek primao Božju objavu uvek bio isti - preko svetih Božjih ljudi ili proroka.

„I imamo najpouzdaniju proročku reč, i dobro činite što pazite na nju, kao na videlo koje svetli u tamnom mestu, dokle dan ne osvane i danica se ne rodi u srcima vašim. I ovo znajte najpre da nijedno proroštvo književno ne biva po svom kazivanju; jer nikad proroštvo ne bi od čovečije volje, nego naučeni od Svetog Duha govoriše sveti Božiji ljudi.“⁵

Ali nema razloga da i danas ne bude tako, baš kao što je bilo u istoriji. Božji proroci će biti ti kojima će Gospod voditi i čuvati svoj narod. Od presudne važnosti je to da imamo sposob-

³ Dr Alberto Romero Rivera, „Vatikanske ubice“, iz 5. poglavlja „Jahači apokalipse“

⁴ Matej 24,3-5

⁵ 2. Petrova poslanica 1,19-21

nost prepoznavanja proroka, ili razlikovanja pravih Božjih proroka od lažnih. Uvek su lažni brojniji i prihvaćeniji od pravih Božjih. Čitajmo istoriju jevrejskog naroda, pa i kasnija događanja, i videćemo da je tako bilo i biće najverovatnije do samoga kraja. Ono što je bitno jesu kriterijumi po kojima određujemo ko je pravi prorok.

Ima više pokazatelja koji se spominju, recimo smatra se da Božji prorok za vreme dok ima viziju od Boga ne diše (vidi Knjiga proroka Danila 10,17) i sl. Međutim, kako su ti testovi nama uglavnom nedostupni, pa je tako nešto nama neproverljivo, uvek se možemo držati proverenog testa, a to je da propoveda Zakon i ima svedočanstvo Isusa Hrista (vidi Knjiga proroka Isaije 8,16.19.20).

Da propoveda zakon znači da poštuje Božje zapovesti, Deset zapovesti napisane na kamenim pločama u vreme Božjeg proroka Mojsija i koje je sam Gospod ispisaio svojim prstom. Simbolika je očigledna, kamen kao nepropadljivi materijal kao da obeležava neprolaznost, večnost, trajnu vrednost onoga što je napisao sam Bog. Dakle, svi koji negiraju važnost deset Božjih zapovesti ustaju protiv večnosti, neprolaznosti, trajnih vrednosti, na kraju protiv samoga Boga.

„U vremenu pojave mnogih različitih proroka i tumača budućnosti, neophodan je stabilan kriterijum da bismo testirali da li su pravi ili lažni. Iako svi oni govore da su istiniti, jedini kriterijum za njih je SAMA ISTINA. Sam Isus je rekao da je Reč Božja *istina*. Nadam se da smo na osnovu prethodnih saznanja to i sami mogli da uvidimo. Zato ćemo se pozabaviti nekim kriterijumima Svetog pisma da bismo uočili *uslove koje pravi Božji prorok mora da zadovolji*.

1. Pravi proroci govore o Bogu kao o ličnosti, koji govori i koji se lično obraća ljudima: *'Bog koji je nekada mnogo puta i različitim načinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u posledak dana ovih preko Sina.'*⁶ *'Zato poznaj u srcu svom da te Gospod Bog tvoj gaji kao što čovek gaji svoje dete.'*⁷

2. Božji proroci otkrivaju Boga kao aktivnog Stvoritelja neba, zemlje i čoveka, izvan svojih stvorenja: *'Jer ovako veli Gospod, koji je stvorio nebo, Bog, koji je saznao zemlju i načinio je i utvrdio, i nije je stvorio na prazno, nego je načinio da se na njoj nastava: Ja sam Gospod i nema drugoga.'*⁸ *'Ja sam načinio zemlju i čoveka na njoj stvorio, Ja sam razapeo nebesa Svojim rukama i svoj vojski njihovoj dao zapovest.'*⁹

3. Oni naglašavaju potrebu za istraživanjem Božje reči - Biblije ili Svetog pisma kao temelj vere: *'Tražite u knjizi Gospodnjoj i čitajte, ništa od ovoga neće izostati i ni jedno neće biti bez drugoga; jer što kažem, On je zapovedio, i Duh će ih Njegov sabrati.'*¹⁰

4. Oni pozivaju na potpunu vernost pravom Bogu kao vrhunski test: *'Ako ustane među vama prorok ili koji sne sanja, ili kaže ti znak ili čudo, pa se zbude taj znak ili čudo koje ti kaže, i on ti reče: 'hajde da idemo za drugim bogovima, kojih ne znaš, i njima da služimo!' Nemoj poslušati šta ti kaže taj prorok ili sanjač, jer vas kuša Gospod Bog vaš da bi se znalo ljubite li Gospoda Boga svojega iz svega srca svojega i sve duše svoje. Za Gospodom Bogom svojim idite i Njega se bojte; Njegove zapovesti čuvajte i glas Njegov slušajte, i Njemu služite i Njega se držite. A onaj prorok ili sanjač da se POGUBI, jer vas je nagovarao da se odmetnete od Gospoda Boga svojega koji vas izvede iz zemlje Egipatske i iskupi vas iz kuće ropske, i odvraćao od puta koji ti je zapovedio Gospod Bog tvoj da ideš njim; tako istrebi zlo iz sebe.'*¹¹

5. Pravi prorok je dosledan Božjim prethodnim otkrivenjima, niti šta oduzima niti dodaje: *'Što*

⁶ Jevrejima poslanica 1,1

⁷ 5. Mojsijeva 8,5

⁸ Knjiga proroka Isaije 45,18

⁹ Knjiga proroka Isaije 45,12

¹⁰ Knjiga proroka Isaije 34,16

¹¹ 5. Mojsijeva 13,1-5

*vam god Ja zapovedam sve držite i tvorite, NITI ŠTO DODAJTE K TOME NITI ODUZMITE OD TOGA.*¹²

6. On zastupa biblijsku nauku da je čovek stvoren od zemlje po Božjem obličju, u dva različita pola, kao ličnost: *'A stvori Gospod Bog čoveka OD PRAHA ZEMALJSKOGA, i dunu mu u nos duh životni; i POSTA ČOVEK DUŠA ŽIVA.*¹³ *'I stvori Bog čoveka po obličju Svojemu, po obličju Božjemu stvori ga; muško i žensko stvori ih.*¹⁴

7. Oni čoveka prikazuju KAO SMRTNO BIĆE: *'Sa znojem lica svojega ješćeš hleb, dokle se ne vratiš U ZEMLJU, jer si prah i U PRAH ĆEŠ SE VRATITI.*¹⁵ *'Iziđe iz njega duh, i vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove.*¹⁶ *'...Koja duša zgreši ona će POGINUTI.*¹⁷

8. Oni ističu Boga kao jedini izvor čovekovog života i snage, i prikazuje čovekovu zavisnost od Njega: *'Tražite Gospoda i silu Njegovu, tražite lice Njegovo bez prestanka.*¹⁸ *'Jer kroz Njega živimo, i mičemo se, i jesmo.*¹⁹

9. Oni govore o težini ljudskih greha: *'Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice Njegovo od vas, da ne čuje.*²⁰ *'Bezbožnika ubiće zlo, i koji nenavide (mrze) pravednika prevariće se.*²¹ *'Ako li zaboraviš Gospoda Boga svojega, i pođeš za drugim bogovima i njima staneš služiti i klanjati se, SVEDOČIM VAM DANAS DA ĆETE ZACELO PROPASTI.*²²

10. Oni ukoravaju grehe: *'Teško onima koji vuku bezakonje uzicama od taštine, i greh kao užem kolskim... Teško onima koji zlo zovu dobro, a dobro zlo, koji prave od mraka svetlost a od svetlosti mrak, koji prave od gorkoga slatko a od slatkoga gorko.*²³

11. Govore o Božjoj čežnji za grešnim ljudima: *'Kako da te dam Jefreme, da te predam Izrailju? Kako da učinim od tebe kao od Adame (mesto koje je bilo uništeno zbog zloće njenih stanovnika)? Da te obratim da budeš kao Sevojim? Ustreptalo je srce moje u meni, uskoлебala se utroba moja od žalosti.*²⁴

12. Jasno razgraničuju pravu od lažne religije i ističu pravog Boga: *'Tada pristupi Ilija ka svemu narodu i reče: 'dokle ćete hramati na obe strane? Ako je Gospod Bog, idite za NJim; ako li je Val, idite za njim.' Ali narod ne odgovori mu ni reči.*²⁵

13. Oni uvek upućuju jasne pozive na odluku, na osnovu čovekove slobodne volje, stavljajući pred ljude IZBOR: *'Svedočim vam danas nebom i zemljom, da sam stavio pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo; zato IZABERI život, da budeš živ ti i seme tvoje (potomstvo), ljubeći Gospoda Boga svojega, slušajući glas Njegov i držeći se Njega; jer je ON ŽIVOT TVOJ I DUŽINA DANA TVOJIH...*²⁶²⁷

Svedočanstvo Isusa Hrista je višeznačno. Određuje u najširem smislu celu Bibliju, ili Sveto pismo Staroga i Novog zaveta. Ako su Deset zapovedi skoncentrisana Biblija u malom, ostalo svedočanstvo nam pomaže da proširimo predstavu o tome šta sve zakon od nas zahteva i šta sve obuhvata. Šturo držanje zakona bez ljubavi, shvatanja i življenja opravdanja verom u

¹² 5. Mojsijeva 12,32

¹³ 1. Mojsijeva 2,7

¹⁴ 1. Mojsijeva 1,27

¹⁵ 1. Mojsijeva 3,19

¹⁶ Psalam 146,4

¹⁷ Knjiga proroka J Ezekilja 18,4

¹⁸ 1. Dnevnika 16,11

¹⁹ Dela apostolska 17,28

²⁰ Knjiga proroka Isaije 59,2

²¹ Psalam 34,21

²² 5. Mojsijeva 8,19

²³ Knjiga proroka Isaije 5,18-20

²⁴ Knjiga proroka Osije 11,8

²⁵ 1. Carevima 18,21

²⁶ 5. Mojsijeva 30,19.20

²⁷ Dragan Mirković, „Astrologija i Novo doba“

Hristove zasluge, bez novorođenja Svetim Duhom Božjim, ne znači niti pomaže mnogo. Neki smatraju da svedočanstvo predstavlja duh proroštva, dakle proročki dar koji je Bog dao svojoj crkvi.²⁸ U svakom slučaju, verujem da nas Hristovo svedočanstvo, dakle ono kako je on otkrio Očev, Jehovin karakter i ljubav, čuvaju od formalizma u koji lako upada telesna ljudska priroda, od kvasca farisejskoga koji je licemerje. Poznate su Hristove izjave: „Čuli ste kako je kazano starima: Ne čini preljube. A ja vam kažem da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svom.“²⁹

Tako je On Božje zapovesti podigao na viši, duhovni nivo i uputio ljude da paze na misli, pobude, motive, a ne samo na spoljašnja dela.

Dakle, čuvajte se da vas ko ne prevari. I zaista, mnogi proroci su izašli na svet. Mnogorazlične religijske koncepcije su stvorene i neke se potvrđuju raznim znacima i čudima koja ih prate. Upravo će ti dokazi natprirodnog porekla najviše ljudi odvesti u propast, ali ne moramo biti u neznanju kad je sve ovo u pitanju.

Svet je preplavljen vestima o čudesima koja se događaju sad na ovom sad na onom kraju sveta. Onostrano je oduvek, a danas više nego ikad, izazivalo radoznanost, gicalo maštu, stvaralo umetnost, stimulisalo nauku. Postoje i stvarna iskustva ljudi koji su doživeli susret sa nekim drukčijim dimenzijama, bićima, prostorima od ovih naših uobičajenih, nazovi realnih. Ateizam i materijalizam su u jednom delu sveta prilično potisnuli ideju o realnosti duhovnog, nevidljivog sveta, dok je u nekim drugim krajevima sveta čovek saživljen sa natprirodnim, ali na jedan negativan, đavolski način. Neprijatelju čoveka i Boga je sasvim svejedno da li ga negirate ili ste postali njegov prijatelj, tačnije njegova žrtva, bitno je da nemate uravnotežen, realan stav o celokupnoj realnosti našoj. Narod gine jer je bez znanja, kako i Biblija kaže. Neznanje stvara uslove za ekspanziju zla. Moramo znati ko je gde i šta čini i zbog čega da bismo se mogli odlučiti za neku od strana u borbi. A ova borba postoji od samog početka greha, otkako se pojavio i izazvao laž, strah, sramotu, prvo bratoubistvo i tako redom.

Postoji knjiga koja nosi upravo takav naziv, Velika borba. To je opis kosmičkog konflikta između Hrista i sotone u novozavetnom dobu. Starozavetna istorija nam je dostupna u Bibliji i veoma iscrpno ispisana. Sve dragocene starozavetne knjige mogu nam dati mnoštvo korisnih pouka i nauka, da se učimo iz predašnjih primera i da kao pojedinci ne ponovimo sudbinu jevrejskog naroda koji je izgubio prednosti koje mu je Bog podario.

Dakle, posle krsta menja se način na koji Bog radi sa svojim narodom. Iako su neke stvari jasnije u osnovi taj duhovni odabir je stvorio teže razumevanje za telesnog čoveka. Ko je sada Božji narod? Ranije je jasno bilo da je to jevrejski narod. Oni se i dalje bore za prednost koja im je oduzeta po mišljenju hrišćana. Neki narodi za sebe tvrde da su najmiliji Bogu, pa evo srpski narod često sebe vidi kao nebeski. Ima još sličnih pretenzija u tumačenju nekih crkava, koje gaje ideju o nekoj vrsti plave krvi koja bi bila nastavak Hristove loze. Da ne spominjemo destruktivne verzije poput nacizma... Čini se da je u starozavetno doba bilo lakše prepoznati Božjeg proroka i Božji narod, ili se samo tako čini. To je ipak poznata istorija za nas. Ali, danas kako prepoznati, kako biti deo Božjeg nasleđa, kako ne biti prevaren? Sa ovim pitanjima se sigurno suočava skoro svaki pojedinac u našem svetu i mnogi odustaju jer vide takvo šarenilo oko sebe da im se čini nemoguće da se izdvoji neka prava Božja boja neba. Ipak da pokušamo, ja sam za to da se ne odustaje, čak i ako time ulećemo u tu vekovnu veliku borbu između Boga i đavola.

²⁸ Vidi Otkrivenje 19,10

²⁹ Matej 5,27.28

Knjiga o kojoj govorim upravo opisuje tu borbu od vremena razorenja Jerusalima 70-e godine n.e. kad praktično i počinje novozavetni period pa sve do kraja, do neminovnog čišćenja ove planete od zla i uspostavljanja obećanog Božjeg carstva na zemlji kao i na nebu. Ovu knjigu kao i njenog pisca, Ellen Gould White bih preporučila kao osobu koja bi mogla sa ogromnim procentom verovatnoće da prođe test za Božjeg proroka. Kažem bavimo se verovatnoćom, jer ako je i moguće proveriti da je propovedala poštovanje Božjeg zakona i imala Hristovo svedočanstvo, imala usklađenost sa Hristovim karakterom na reči, nemoguće je nama danas proveriti da li je ona u svom životu svojim postupcima ili u svojoj duši svojim mislima slavila ili sramotila Boga. Neke stvari se prihvataju verom u verskom životu. Lično verujem da Božji proroci nisu nepogrešivi ljudi, oni su i dalje ljudi te i dalje pogrešivi samo sa jednom uzvišenom misijom i zvanjem danim od Boga. E.G.W. je svojim pisanim delom slavila Boga i njegov karakter, a za našu temu najznačajnija je njena već pomenuta knjiga koja govori o tokovima događaja bitnim za nas danas, koji se danas dešavaju.

To nije tema rada, ali ako bismo hteli da nabrajamo Božje proroke u periodu posle razorenja Jerusalima pa sve do danas, dakle u novozavetnom periodu, teško bi mogli naći imena oko kojih bi bilo nedvosmislene saglasnosti svih vernika. Pravoslavna i katolička crkva koje danas deluju su institucionalizovane vekovima posle Hrista tako da se čak ni one ne mogu pohvaliti formalnim kontinuitetom Hristove crkve. Ali ovde se treba setiti prethodnog izlaganja Dr Alberta Rivere o načinu uspostavljanja zvanične hrišćanske crkve, što znači da su istinski vernici bili izopšteni u ilegalu, u šta se može uveriti svaki pošteni izučavalac istorije. Tako se ispunilo proročanstvo iz Otkrivenja o „crkvi pustinje“ a zvanična „istorija“ ostala nesposobna da „primeti“ ono što zaista vredi. Ako je i „primećivala“, oni kojima je to smetalo vešto su pokopali te istine, duboko ispod zemlje.

Mnogo vekova kasnije formira se protestantski pokret koji čini revolucionaran skok u razotkrivanju laži tradicionalnog hrišćanstva i ljudima se jednostavno rečeno otvaraju oči. Javljuju se reformatori, ljudi značajni za ovo probuđenje i religijsku edukaciju naroda, možemo ih nazvati prorocima novozavetnog perioda. Formiraju se najrazličitije protestantske organizacije, a među njima i adventni pokret.

Podrobno je opisano u knjizi Velika borba /izdanje iz 1884. godine/ sve što se događalo u protestantskom svetu u to vreme i kako je Bog otkrivao svojim vesnicima, prorocima svoje tajne i planove. Ako smo pratili svetlost u toku hrišćanske ere od udaljavanja istorijskog hrišćanstva od Hrista do približavanja u doba protestantizma, onda je adventni pokret nastavak priče. Iz tog pokreta je nastala adventistička crkva, jedna od protestantskih denominacija, u narodu poznata i pod nazivom subotari, jer svetkuju subotu kao Božji sveti dan. I čini se da je tu kraj ako je svetlost tako gradacijski otkrivana. Međutim, tu nije kraj, kao što bi to želela da predstavi ova organizacija. Svetlost ide dalje, stvari teku nekim tokovima koje izmiču institucionalnom veroispovedanju. O tome nešto kasnije. Dakle, ovo je jedan tok kojim je moguće Bog vodio svoj narod novozavetnog perioda.

Sigurno je da svako od nas može da uzme Sveto pismo i čita u tišini i samoći moleći se da mu Sveti Duh osvetli um i srce da prihvati Božja otkrivenja i živi po njima. Ovde, međutim, govorimo o širim verskim koncepcijama koje Bog daje preko specijalno izabranih ljudi, proroka. Oni treba da ta Božja otkrića objave ljudima i omoguće im da imaju orijentaciju, jasan pravac i cilj svog verskog života.

Pretpostavimo da je ovo hrišćansko razdoblje Bog vodio onako kao nam to istorija beleži. U tom slučaju neminovno dolazimo do 1844. godine i značajnih događanja vezanih za nju.

Koristiću citate iz knjige *Velika borba*. Ali naglašavam da je značajno imati originalnu verziju iz 1884. jer su kasnija izdanja prerađena i bitno izmenjenog smisla. Sve počinje četrdesetih godina 19. veka kada se objavljuje prva anđeoska vest, sastavni deo trostruke, koja je naša osnovna tema. Evo šta čitamo o tome:

„Proročanstvo prve anđeoske vesti predstavljeno u Otkrivenju 14, našlo je svoje ispunjenje u Adventnom pokretu od 1840-1844. I u Evropi i u Americi, ljudi vere i molitve bili su duboko dirnuti kad im je pažnja bila skrenuta na proročanstva. I tragajući kroz nadahnuti zapis, videli su ubedljiv dokaz da je blizu kraj svih stvari. Božji Duh je pokrenuo svoje sluge da daju opomenu.

Na sve strane širila se vest večnog jevanđelja: 'Bojte se Boga i podajte mu slavu, jer dođe čas suda Njegova.' Otkrivenje 14, 7.

Gde god su došli misionari, poslata je radosna vest o Hristovom brzom povratku. U raznim zemljama pojavile su se izdvojene grupe hrišćana koje su isključivo kroz proučavanje Pisma, došle do uverenja da je Spasiteljjev dolazak blizu...“³⁰

Dakle, tih godina je došlo do verskog probuđenja u protestantskom svetu. Šta je bio stvarni uzrok da se ideja o skorom Hristovom dolasku tako snažno proširi svetom?

„Jedan čestit, pošten zemljoradnik koji je naveden da posumnja u božansku verodostojnost Svetog pisma, ali koji je, ipak najiskrenije želeo da upozna istinu, bio je čovek od Boga izabran da objavi blizinu Hristovog drugog dolaska. Kao i mnogi drugi reformatori i Vilijam Miler se od rane mladosti borio sa siromaštvom i tako naučio velike pouke o radu i samoodricanju. Njegov um je bio aktivan, dobro razvijen i željan znanja. Iako nije uživao prednost višeg školskog obrazovanja, ipak su ga njegova ljubav prema učenju i navika pažljivog razmišljanja kao i oštrog zapažanja učinile čovekom zdravog rasuđivanja i širokih pogleda.“³¹

Veoma je interesantna biografija V. Milera, ali o njoj nećemo mnogo govoriti. Ono što je važno jeste tumačenje proročanstva koje je, po verovanju mnogih, Bog otkrio upravo Mileru. U pitanju je proročanstvo iz knjige proroka Danila, starozavetne apokaliptične knjige koja zajedno sa novozavetnom, Otkrivenje, daje sliku poslednjih događaja. Paralelnim proučavanjem ove dve knjige vidimo mnoge sličnosti i identične simbole koji treba da stvore sliku onoga što se dešava na kraju, pred drugi Hristov dolazak koji po obećanju očekujemo.

„Sa velikim zanimanjem proučavao je knjigu proroka Danila i Otkrivenje, koristeći iste principe tumačenja kao i u drugim spisima i pronašao je na svoju veliku radost, da se proročki simboli mogu razumeti. Nebeski anđeli vodili su njegov um i otkrivali njegovom razumu proročanstva koja su oduvek bila nejasna Božjem narodu. Njegov trud bio je nagrađen otkrivanjem karike za karikom velikog lanca istine. Korak po korak pratio je velike putokaze proročanstva, sve dok nije došao do ozbiljnog zaključka, da će za nekoliko godina Sin Božji doći po drugi put, u sili i slavi, i da će se događaji povezani sa tim dolaskom i svršetkom iskušavanja ljudi, odigrati oko 1843. godine...

U svom radu za protestantske crkve Vilijam Miler i njegovi saradnici naišli su na duh mržnje i protivljenja koji je bio samo neznatno manje žestok od onog koji je Luter iskusio od Rima. Kroz rimokatolike u Luterovo vreme i kroz protestante u Milerovo vreme, prihvaćene su i poštovane bajke, lažne teorije, ljudske forme i običaji, umesto učenja Reči istine. U šesnaestom veku Rimaska crkva je zabranjivala Sveto pismo ljudima; u devetnaestom veku kada su Biblije svuda

³⁰ Elen G. Vajt, „Velika borba između Hrista i Sotone“

³¹ Isto

raširene kao jesenje lišće, protestantske crkve uče da jedan važan deo Svete Reči - i to onaj deo koji iznosi na videlo istine, naročito važne za naše vreme - je zapečaćen i nerazumljiv.“³²

Poznato je kroz šta je sve čovečanstvo prošlo da bi došlo do pisane Božje reči koja je bila pokrivena tamom vekovima od strane Rimske crkve. Možda mislimo da je to bilo nekad, međutim to se produžilo i nakon vraćanja Biblije narodu u vreme reformacije. U ispovesti bivšeg jezuita, Alberta Rivere pod nazivom *Vatikanske ubice* kazano je sledeće:

„U školi nam nisu dozvoljavali da čitamo Bibliju. Samo su instruktori mogli da je koriste. Jednog dana mi je jedan mlađi student dao Bibliju:

- ‘Šta je ovo?’ - upitao sam.

- ‘To je pitanje života ili smrti, Alberto! Čitaj to! Moram da idem, doviđenja.’

Plašio sam se. Na knjizi nije bilo zvaničnog rimokatoličkog pečata. Pokušao sam da se oslobodim te knjige. Ako bi me uhvatili da čitam Bibliju, bio bi optužen za krivoverstvo. Zbog toga sam je sakrio. Danas nosim naočare zato što sam tri godine čitao Bibliju krišom, ispod pokrivača uz pomoć baterijske lampe. Kada sam saznao da je apostol Petar bio oženjen, umalo nisam umro!“

Dakle mrak je nastavio da vlada u najmoćnijoj instituciji na svetu. Zato je poslednji znak, naj snažniji i najvažniji, propovedanje jevanđelja po čitavom svetu. Svetlost treba da prodre svuda, da dođe do svakog kontinenta, države, grada, porodice, čoveka - i tada će doći kraj... „I propovediće se ovo jevanđelje o carstvu po svemu svetu za svedočanstvo svim narodima. I tada će doći posledak.“³³

Ta svetlost se vekovima probijala mukotrpno i mnoge žrtve su pale da bi ona opstala. Ponekad bi zasjala jače, ponekad bi se činilo da je uopšte nema, ali nikada žižak Božji nije bio u potpunosti ugašen. I ponovo će doći do velikih probuđenja koja će upućivati na Boga, Njegov zakon i spasenje čoveka od večne smrti i zla. Ovaj period kada je otkriveno značajno proročanstvo preko V. Milera je upravo predstavljalo takav period velikog osvetljavanja Zemlje i velike probe za ljude.

„Između ostalog, Miler je zapazio da je Isus izrekao mnoga obećanja o svom povratku na Zemlju. Upoređujući to s ostalim obećanjima za koja je zaključio da su se ostvarila, Mileru se činilo logičnim da i ovo obećanje doživi svoje ispunjenje. Ali kada? U traganju za odgovorom, došao je do teksta iz Danila 8,14: ‘Do dve hiljade i tri stotine dana i noći, onda će se svetinja očistiti.’ Podvukao je ove reči u svojoj Bibliji, ne sluteći da će one obeležiti ostatak njegovog života.

Milerovo istraživanje sada se nalazilo na vrhuncu dramatičnosti. Ponekad je prolazio ceo dan, ponekad cela noć u proučavanju. Na osnovu Jezekije 4,6 i nekih drugih tekstova, zaključio je da je u pitanju proročko vreme koje je jednako periodu od 2300 kalendarskih godina i da početak izračunavanja ovog proročkog lanca pada u godinu 457. pre Hrista. Mileru se takođe činilo jasnim da izraz ‘čišćenje svetinje’ označava kraj sveta, odnosno ispunjenje Isusovog obećanja o povratku na Zemlju. Dve godine nakon što se upustio u detaljno proučavanje Biblije, dakle 1818. godine, Vilijam Miler je mogao da sažme rezultate svog rada u nekoliko reči: ‘Isus će doći na Zemlju oko 1843. godine..... Za otprilike 25 godina završiće se svi događaji na našoj planeti.’ Čim se stišalo prvo uzbuđenje zbog ovog otkrića, progovorio je tihi glas Milerove savesti. Ako je do kraja sveta stvarno ostalo još svega 25 godina, onda o tome moraju da saznaju i drugi...

Ono što je iznenađivalo bila je činjenica da su gotovo svi propovednici i teolozi te grupe govorili da veruju u proročanstvo o 2300 dana i noći iz Danila 8. poglavlja. I po njihovom mišljenju kraj

³² Isto

³³ Matej 24,14

tog perioda padao je '....negde oko godine 1840.' Džordž Buš (George Bush), profesor jevrejskog jezika i istočnjačke književnosti na Univerzitetu Njujork (New York), priznao je da je Milerovo tumačenje Danilovog proročanstva u suštini tačno, ali da 'veliki događaj koji predstoji nije fizičko čišćenje sveta, već moralna obnova čovečanstva.' Ovakva pohvala imala je svoje puno opravdanje. U vreme Vilijama Milera saznanje da je 2300 dana i noći u stvari period od 2300 kalendarskih godina bilo je staro već oko hiljadu godina! U ranom devetom veku, bar prema postojećim zapisima, izvesni Nahavendi (Nahawendi) došao je do spomenutog zaključka. Princip 'dan za godinu' smatrao je ispravnim i Martin Luter, a podržavali su ga mnogi njegovi savremenici i istomišljenici. Jedan od najvećih naučnika čovečanstva, Izak Njutn, bio je istog mišljenja. Za njegov 'matematičarski um' biblijska proročanstva su bila uvek novi izazov i izvor novog divljenja. Zvuči možda neverovatno, ali je tačno: u toku svog života Njutn je napisao više reči o teologiji i istoriji crkve (koju je takođe izučavao) nego o matematici i fizici, područjima na kojima se uzdigao, u očima sveta, do neslučenih visina.

Istinsko 'komešanje' na tlu proročanstva počelo je, moglo bi se kazati, u 17. veku, velikim otkrićem do kojeg je došao propovednik Reformne crkve u Nemačkoj Johan Petri (Johann Petri, 1718 - 1792). On je bio prvi koji je zaključio da se početak perioda od 2300 godina (iz Danila 8. glave) poklapa s početkom perioda od 70 sedmica (iz Danila 9. glave), koje su 'odsečene' za jevrejski narod. Na osnovu toga Petri je mogao da izračuna približno vreme kada će se Danilovo proročanstvo ispuniti.

Vrednost Petrijevog otkrića (iz 1768. godine) potvrdili su isti zaključci do kojih su došli drugi istraživači Biblije nezavisno od Petrija. U Irskoj je to bio Hans Wud (Hans Wood, 1787. godine), u Engleskoj Džon A. Braun (John A. Brown, 1810.), a u Južnoj Karolini V. C. Dejvis (W. C. Davis). Iako je trebalo da protekne još izvestan broj godina do Milerove pojave, ovi ljudi su već očekivali da se lanac od 2300 godina završi oko 1840. Godine (sa izuzetkom Hansa Vuda koji je čekao 1880. godine)...

Nekoliko sledećih redova ispuniće različita imena. Možda mnogima ona nisu poznata i mnogi će ih nakon čitanja odmah zaboraviti; ali ona pripadaju ljudima koji su živeli u različitim razdobljima i u različitim krajevima sveta, a koje povezuje isti rezultat do kojeg su došli u svom proučavanju Biblije - Isus će ponovo doći: Manuel de LAKUNCA (Lacunza), jezuitski sveštenik, Džozef VOLF (Joseph Wolf), jevrejski hrišćanin, Henri DRAMOND (Henry Drummond), engleski bankar i poslanik u parlamentu, Vilijam KANINGEM (William Cunningham), Hajnrih RIHTER (Heinrich Richter), Mortimer O'SALIVEN (Mortimer O'Sullivan), Lui GOSEN (Louis Gausson), kao i još mnogi u Škotskoj, Engleskoj, Irskoj, Francuskoj, Nemačkoj, Holandiji, Švajcarskoj, Južnoj Americi, Srednjem Istoku.... Oni su pisali knjige, objavljivali članke ili iznosili propovedi kojima su izazivali adventno probuđenje nešto ranije ili uporedo s pokretom kojeg je vodio Miler u Severnoj Americi.

Istina, probuđenje u Evropi nije imalo takve razmere kao u Americi, niti se usredsredilo na 22. oktobar 1844. godine, ali je bilo široko prošireno u svim slojevima društva, posebno u Engleskoj.

Godine 1844. preko 700 propovednika Anglikanske crkve udružilo se s brojnim kolegama iz drugih konfesija u objavljivanju adventne vesti širom engleske kraljevine. Njihov poziv poklapao se s uzvikom prvog anđela iz Otkrivenja 14: 'Jer dođe čas suda njegov!'

Jedan poznati istoričar i poslanik engleskog parlamenta (Thomas B. Macaulay), zabeležio je te godine da su se u broju onih koji su prihvatili vest o Isusovom dolasku nalazili i ljudi '...uzvišenog statusa, sposobni i velikih materijalnih mogućnosti.... Plemići, a uz njih i članovi Parlamenta, branili su perom i mastilom svoju veru.'³⁴

Na dan 22. oktobra 1844. godine Isus je, kao što ćemo kasnije još utvrditi, otvorio novo

³⁴ Marvin Maksvel, „Idi i objavi to svetu“

poglavlje u svojoj službi za čoveka.

Ova vest o skorom Hristovom dolasku određenog datuma je uzdrmala mnoge i dovela do različitih reakcija i pregrupisanja protestantskog sveta. Kao rezultat propovedanja prve andeoske vesti 50 000 je napustilo svoje protestantske crkve i pristupilo adventnom pokretu - pokretu čekalaca Hrista koji po drugi put treba da dođe na Zemlju. Bilo je i euforičnih raspoloženja i skeptika unutar pokreta, ali sve ih je objedinjavala ideja da im je Bog milostivo otkrio datum Hristovog ponovnog dolaska. Međutim, sledilo je ogromno razočaranje. Utvrđeni datum je prošao, a ništa se nije dogodilo. Smatrali su da je greška u računanju pa su ponovo utvrdili drugi datum, i on je prošao, a proročanstvo se nije ostvarilo na očekivani način. Tada je izašlo na videlo ono što se krilo u srcima i umovima ljudi. Najveći rugači i oni koji su ismevali sve što se desilo našli su se u redovima adventnog pokreta. Pokret se dodatno osuo i ostalo je skoro neznatno malo ljudi vernih ideji, veoma obeshrabrenih i razočaranih, ali iskreno uverenih da je Bog zaista nešto želeo da otkrije preko proročanstva o 2300 dana i noći kada će se svetinja očistiti.

Detaljno je opisan tok ovih događaja u *Velikoj borbi*. Ovde se nećemo zadržavati na tome. Ono što je bitno jeste da su konačno shvatili da greška nije bila u izračunavanju datuma već u tumačenju. Naime kako se smatralo da je svetinja zemlja i da njeno čišćenje predstavlja kraj njen u ovakvom obliku logično je bilo da to ujedno predstavlja i drugi Hristov dolazak. Međutim, daljim proučavanjem dolazi se do rešenja. Svetinja nije Zemlja, kako su ranije smatrali, već prava Svetinja, odeljenje nebeskog Svetilišta koje je pokazivano u vizijama ljudima koji su u istoriji jevrejskog naroda gradili zemaljsko svetilište, mesto za bogoslužjenje. Ovo je sada ponovo jako opširna tema, ali bitno je da se svetilište sastojalo iz tri dela. Svako je imalo svoj specifičan izgled, predmete koji se u njemu nalaze i simboličnu vrednost njihovu kao i radnji koje su se u svakom odeljenju odvijale. Predvorje, svetinja i svetinja nad svetinjama....

„Na nebu, u Svetinji nad svetinjama nebeskog Svetišta, Isus je stao kraj originalnih ploča Zakona i počeo proces brisanja greha iz srca i izveštaja o životu svojih vernih sledbenika svih generacija koje su živele na Zemlji, uključujući i Adama. Veliki Dan očišćenja, koji je 1844. godine padao na dan 22. oktobra, bio je slika početka istražnog suda na nebu, suda čiji će slavni ishod biti pravo vernih da naslede večni život u novom Jerusalmu...

Čitajući 2. i 3. knjigu Mojsijevu, Edson i saradnici brzo su shvatili da se pod izrazom 'svetinja' podrazumeva Šator od sastanka, pokretni šator koji je jednom zavesom bio podeljen u dva dela i koje je pratio Izrailjce na njihovom dugom putovanju od Egipta do obećane zemlje. Svakog dana postojala je mogućnost da grešnik prizna svoj greh tako što bi u predvorju Svetišta prineo žrtvu za greh, čiju krv je sveštenik unosio u prvo odeljenje Šatora od sastanka, tzv. svetinju, i njome pomazao zlatni oltar koji se tu nalazio. Na taj način je učinjeni greh 'skinut' s osobe koja ga je učinila i premešten, odnosno 'zapisan' u svetinji. Međutim, problem greha ovim postupkom nije bio rešen. Istina, on više nije počivao na njegovom konkretnom počinitelju, ali je 'prljao', zajedno s gresima mnogih koji su prinosisli žrtve, svetinju zemaljskog Svetišta. Zato je jednom u godini postojao tzv. Dan očišćenja. Tog dana je poglavar sveštencički (samo on) unosio krv jedne žrtvovane životinje u drugi deo Svetišta, u tzv. svetinju nad svetinjama i njome poprskao poklopac Kovčega zaveta, kovčega u kojem su se nalazile ploče Božjeg zakona, a kojeg su ljudi svakog dana iznova kršili.“³⁵

Dakle, Hrist nije trebalo posle 2300 dana i noći tj. 1844. da dođe na Zemlju, već da pređe

³⁵ Isto

iz svetinje u svetinju nad svetinjama i otpočne službu koju je u zemaljskom svetištu prvosveštenik simbolično činio - čišćenje svetinje ili sud. Tako je na kraju shvaćeno da je 1844. počeo sud nad vernim ljudima od Adama pa nadalje, jer sud treba da počne od kuće Božje (vidi 1. Petrova 4,17). Kada se taj sud završi i bude odlučena večna sudbina svakog ko je ikada prihvatio Boga stvoritelja neba i zemlje, prihvatio Hrista za svog ličnog Spasitelja i Svetog Duha primio u hram svoga tela. Sasvim je logično da spasenima koji će biti opravdani onda kada Hrist ponovo dođe, mora prvo da se sudi i presudi u njihovu korist, tj. da budu proglašeni opravdanima krvlju Hristovom. Onima koji ginu sudi se nakon Hristovog dolaska u hiljadu-godišnjici.

Primećujemo da svaka tema dodiruje nekoliko drugih i stvara se mozaik istine koji daje jasnu sliku Plana spasenja. Uglavnom, posle svega što se desilo posle propovedanja prve anđeoske vesti, vesti o početku suda u Svetinji nad svetinjama, odmah za njom je usledila druga. „Pade, pade Vavilon...”

Ako je adventni pokret - onih koji čekaju Gospoda - podigao sam Bog onda su sve protestantske crkve koje su odbacile vest sa neba pale u zabludu, tamu i postale deo Vavilona, i kao što je Vavilon odavno Rimaska crkva tako i sve ostale pale crkve postaju njene kćeri. Starozavetni Vavilon je bila civilna sila koja je porobila Jevreje i čitav svet, ali je u jednom trenutku pao zbog velikog bezakonja i protivljenja Bogu. Tako Vavilon postaje simbol palih religijskih sistema koji su nekada imali duhovnu vlast, ali su je usled „otrovnog vina“ ili lažne nauke izgubili. Ako je u Bibliji čista voda života istina Božja onda je otrovno vino lažna nauka đavolska. Biblija ima svoju simboliku koja je dosledna sebi. Tako jagnje predstavlja Hrista, žena crkvu... Tu je upravo mogućnost za svakog od nas da samostalno uz molitvu i Božju pomoć ili zajednički sa drugima proučavamo, tumačimo simbole i otkrivamo nove istine, novu svetlost koja se krije među redovima Svetoga pisma.

Dakle, druga anđeoska vest je upozorenje Božjem narodu da izađe iz crkava koje imaju laž pomešanu sa istinom u svom učenju i da pristupi Njegovom pokretu koji je podigao, vodio i ima nameru da dalje vodi.

Ovo je prošlo i predstavlja samo upoznavanje sa tim odakle nam uopšte tumačenje koje ćemo u nastavku dati. Vratću se na priču s početka o prorocima. U ovo vreme velikih previranja u protestantskom svetu pojavljuje se jedna veoma markantna i neobična ličnost, EGW. Njena biografija je takođe interesantna. Imala je sestru bliznakinju i doživela jaču povredu glave u detinjstvu što je izazivalo stalne zdravstvene probleme kasnije u životu. Kao veoma mlada devojka, sa nekih 17 godina, dobila je prvu viziju koju je pripisivala Božjoj intervenciji.

„U decembru mesecu te godine, kratko nakon svog 17. rođendana, Elen je otišla u posetu porodici Hejns (Haynes), dobrim prijateljima njihovog doma. Oni su takođe gajili u srcu nadu u Isusov dolazak i nisu prestali da ga očekuju ni kada su videli koliko se vernika razočaralo. Njihov dom postao je mesto okupljanja male grupe vernih na molitvu Bogu, na časove iskanja svetlosti, vere i snage za dane kojima su išli u susret.

Jednog jutra na molitvu se okupilo nekoliko žena, a njima se pridružila i Elen. Dok su klečale pognutih glava i izlivala svoje srca pred Bogom, Sveti Duh se spustio među njih darujući svakoj neopisivi osećaj sigurnosti i mira. Za Elen je, međutim, bilo pripremljeno još više; u tim trenucima ona je dobila prvu viziju!

’Dok sam se molila kod porodičnog oltara, Sveti Duh je sišao na mene. Učinilo mi se kao da me podiže sve više i više, visoko iznad mračnog sveta. Potražila sam pogledom adventni narod na Zemlji, ali nisam mogla da ga vidim, sve dok jedan glas nije kazao: ‘Pogledaj ponovo, ali

pogledaj gore!’

Tako je Elen opisala početak vizije koja je otvorila novu stranicu u postojanju adventnog pokreta. U daljem toku vizije Elen je poslušala savet anđela da pogleda iznad Zemlje i tada je spazila sledeći prizor: jednom uskom stazom, visoko iznad Zemlje, kretali su se verni prema Svetom gradu, dok je na početku staze, iza njih, sjala neka svetlost, za koju je anđeo kazao da predstavlja 'ponoćni poklič'.³⁶

Od tada nadalje imala je značajan udeo u radu adventnog pokreta, a zatim crkve Adventista sedmog dana čijem je uspostavljanju, razvoju i rastu lično doprinela. Adventisti su je smatrali i danas je vide kao Božjeg proroka. Bila je veoma plodan pisac napisavši mnoštvo zaista dragocenih knjiga iz oblasti vaspitanja i obrazovanja, religije, čak i medicine. Kada je u pitanju zdrava ishrana, njene ideje su bile revolucionarne za to vreme, ponegde su i danas a da ne govorimo o tome da je kao žena u svoje vreme veoma mnogo postigla u muškom svetu koji je bio daleko teži za žensku afirmaciju u nauci, religiji nego što je to danas slučaj. Moglo bi se reći da je ona Božji prorok. Vratila je Božji narod zakonu više nego iko ranije od reformatora, a njen značajan doprinos je vraćanje svetkovanju sedmog dana od odmora, subote. U početku, za vreme propovedanja prve i druge anđeoske vesti, adventni pokret je držao prvi dan sedmice nedelju, baš kao i ostatak hrišćanskog sveta četrdesetih godina devetnaestog veka. Međutim, svetkovalaca subote je bilo tu i tamo među verskim i hrišćanskim svetom, tako da se ova svetlost nikada nije sasvim ugasila. Istina, bilo ih je neznatno malo u poređenju sa onima koji su svetkovali prvi dan sedmice, nedelju, ali ta mala iskra istine je bila sasvim dovoljna Bogu da zapali vatru probuđenja u iskrenim vernim srcima i vrati svom danu ono mesto koje mu pripada.

„Dvojica između njih posebno su zanimljivi: Oswald Glajt (Oswald Glait) i Andreas Fišer (Andreas Fischer). Kao mladići oni su pošli stazom katoličkog sveštenstva. Ali, u traganju za istinom ostavili su mantije i postali luterani. Kada su nastavili da istražuju Bibliju, shvatili su da se njihovi zaključci slažu s naukom anabaptista pa su se pridružili njima. Uskoro nakon toga prihvatili su sedmi dan nedelje kao biblijsku subotu i postali prvi anabaptisti - svetkovatelji subote. Luter je poslao teologe da diskutuju s Glajtom i Fišerom.

Poznato je da je svetkovatelja subote u tom razdoblju bilo u Holandiji, Švajcarskoj, Moravskoj, Švedskoj, pa čak u Sevilji u Španiji. Puritancima su se nazivali vernici koji su savesno sprovodili verski život u što je moguće većoj saglasnosti s biblijskim principima. Istu doslednost oni su preneli i na područje četvrte zapovesti, zamenjujući jedino subotu nedeljom. Britanski puritanci činili su isto. Ali, u 17. veku neki vernici zaključili su da ta doslednost zahteva svetkovanje izvornog dana od odmora, subote.

Američki baptisti sedmog dana, čijim redovima je pripadala Rejčel Ouks, ponosno su se pozivali na njih kao na svoje duhovne pretke.³⁷

Na interesantan način vest o danu od odmora dolazi do adventnog pokreta, svedočenjem jedne udovice koja je došla u posetu svojoj ćerki koja je radila kao učiteljica u selu Vošingtonu, napred pomenuta pripadnica američkih baptista sedmog dana Rejčel Ouks.

„Jedne nedelje u kasnu zimu 1844. godine pastor Viler je propovedao u crkvi o važnosti držanja Božjeg zakona. Gospođa Ouks je pažljivo slušala, ali je u jednom trenutku namrštila čelo. Pastor je očigledno kazao nešto što se nije slagalo s njenim mišljenjem; međutim, odlučila je da ništa

³⁶ Isto

³⁷ Isto

ne kaže dok pastor ne dođe u njihov dom u obećanu posetu.

'Pastore,' - počela je gospođa Ouks odlučno, 'kada ste pre kratkog vremena propovedali u crkvi, jedva sam uspjela da se suzdržim. Govorili ste o važnosti držanja svih deset Božjih zapovesti, zar ne? Ali Vi lično kršite jednu od njih, i to stalno!'

'Možete li to pobliže da mi objasnite, sestro Rejčel?' - odgovorio je ljubazno iznenađeni propovednik.

'Svakako! Mislim na četvrtu zapovest, koja kaže da se sećamo dana od odmora. To je sedmi dan i u zapovesti piše da je sedmi dan subota. Vi, međutim, svetkujete prvi dan sedmice, tj. papsku nedelju umesto Božje subote!'"³⁸

Kao rezultat ovog svedočenja ovaj propovednik i kasnije još nekoliko njih je počelo da svetkuje sveti Božji dan, subotu. Međutim to nije bilo masovno probuđenje. Čovek koji je naročito isticao subotu u okviru ranog adventnog pokreta bio je Džozef Bejts. Napisao je mnoštvo traktata i izuzetno mnogo doprineo širenju vesti o pravom danu od odmora.

„Elen Vajt je saznala za Bejtsa u vezi s njegovom novom naukom o pravom danu za svetkovanje. Kada su se upoznali, početkom 1846. godine, Elen nije verovala u Bejtsovu subotu. S druge strane, Bejts nije verovao u vizije koje je Elen do tada primila. Međutim, u novembru te godine Elen je dobila viziju o zvezdama i planetama. Bejts je znao da je ona inače potpuno neupućena u to područje, za razliku od njega kojem je to bilo osnovno znanje, neophodno za putovanje morima. Kada je otkrio da se detalji vizije potpuno slažu s postojećim redom među nebeskim telima, priznao je da je njoj podaren istinski duh proroštva.“³⁹

Međutim još uvek njegova ideja o suboti kao sedmom danu nije prihvaćena.

„Samo par meseci kasnije Bejtsova pretpostavka pokazala se pravilnom.

U proleće 1847. godine Elen Vajt je primila dve vizije koje su se odnosile upravo na ovaj predmet. Pošto su po sadržaju bile slične, dovoljno je prepričati drugu viziju, koja nosi datum 3. aprila.

'Videla sam anđela kako leti prema meni, uzima me u naručje i odnosi u Sveti grad. U gradu sam zapazila hram i ušla u njega. Nisam se zadržala samo na ulazu, već sam zakoračila u svetinju, u kojoj se, kao da me čeka, nalazio Isus. Kada sam ušla, podigao je zavesu koja deli Svetište na dva dela i ja sam stupila u svetinju nad svetinjama. Tu sam videla Kovčeg zaveta, čiji je poklopac bio od najčistijeg zlata. Isus je stao pokraj njega, otvorio ga i u njemu sam primetila dve ploče zakona u položaju koji je ličio na sklopljenju knjigu. Isus ih je tada 'otvorio' i pred mojim pogledom ukazale su se zapovesti. Na jednoj ploči nalazile su se četiri, na drugoj šest. Četiri zapovesti s prve ploče bile su sjajnije od ostalih šest, ali zapovest o suboti bila je sjajnija od svih; kao da ju je okruživao neki venac slave.“⁴⁰

E.G.W. dobija viziju u kojoj četvrta zapovest svetli jače od drugih na pločama zakona što je jasna Božja poruka da Njegov narod treba da se vrati poštovanju četvrte, zaboravljene zapovesti iz Dekaloga, i da počne da svetkuje subotu. Mnoge su polemike u hrišćanskom svetu oko toga koji dan treba svetkovati, subotu ili nedelju. Verujem da svako ko je nepristrasan i iole obavešten o tokovima događaja u vezi ovoga zna da subota nikada od strane Boga nije promenjena u nedelju ili neki drugi dan sedmice. Kao što je bila u vreme Starog zaveta znak između Boga i Njegovog naroda tako je i danas. Ništa se nije tu promenilo, a da jeste bilo bi

³⁸ Isto

³⁹ Isto

⁴⁰ Isto

zapisano u Božjoj knjizi. Ljudi su promenili Božji dan i uspostavili svoj kao simbolični znak svoje veličine. Upravo će poslednji događaji biti vezani za borbu između Božjeg i đavolskog, ljudskog dana i ljudi će se grupisati na jednu ili drugu stranu prihvatajući ljudski, s jedne, ili božanski autoritet, s druge strane.

Tom vizijom i oživljavanjem Subote počinje propovedanje *treće anđeoske vesti* koja je vest za nas, tebe i mene, poslednja vest stanovnicima zemlje koja će odlučiti njihovu večnu sudbinu.

„I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikim: Ko se god pokloni zveri i ikoni njenoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gneva Božijeg, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegovog, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred Jagnjetom. I dim mučenja njihovog izlaziće va vek veka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njenoj, i koji primaju žig imena njenog.“⁴¹

Probaću da napravim analizu treće anđeoske vesti, one koja je nama upućena, nas poziva na određeni stav, odluku. Mi ne možemo ostati indiferentni, ne možemo ignorisati i ostati neopredeljeni čekajući da događaji pokažu ko je u pravu. Ne možemo ostati neopredeljeni jer je Bog taj koji nas poziva na odluku. Bog je taj koji postavlja uslove, koji zahteva jer ima pravo na to. On nas je otkupio svojom krvlju i Njegovi smo stvaranjem i otkupljenjem. Jedino što nedostaje je naš pristanak da budemo Njegovi. To je naš deo i to ne može uraditi On niti bilo ko drugi umesto nas. To je naša obaveza prema Onome koji nas je voleo toliko da je dao svoj život radi nas, najmanje što možemo da učinimo ne radi Njega već, opet, radi nas. I u ovome se otkriva fantastičan karakter Božji, nesebičnost koja nam je daleka dok On ne ušeta u naše živote. On čini svojom ljubavlju da hoćemo i učinimo kao što je Njemu ugodno. Ali odluka za Njega je naša. Samo naša.

Prvo upozorenje se odnosi na klanjanje - zveri i ikoni njenoj. Šta je klanjanje to uglavnom znamo, a proširćemo na duhovni aspekt te reči koji podrazumeva poslušnost onome kome se klanja. Ali šta predstavljaju simboli u daljem tekstu, simbol zveri i simbol ikone zverine?

Dalje treba rastumačiti simbol žiga koji se može naći na ruci ili čelu. Zatim pominje se vino gnjeva Božjega. Završava se mučenjem - to je jasno kako god da izgledalo.

Ko je ili šta je zver? Zašto je Gandi, nesumnjivo plemenit i genijalan čovek izjavio poznatu rečenicu - Hrist da hrišćani ne! To bi pre svega trebalo da se zapitaju ko drugi do hrišćani, oni su ovde prozvani. Zato se i dan danas ja lično pitam da li da kažem ne celokupnom hrišćanstvu prihvatajući naravno Hrista izolovanog od tog religijskog zamešateljstva koje je preuzelo Njegovo ime, ali izgleda samo ime. Tako i stoji u Svetom pismu da će u poslednje dane 7 žena uhvatiti jednog čoveka govoreći: „Svoj ćemo hleb jesti i svojim odelom se oblačiti samo da se zovemo tvojim imenom...“⁴² Žena kao simbol crkve i čovek kao simbol Isusa Hrista jasno prenose poruku koja je data. Mi želimo da se zovemo da smo Njegovi, a da li zaista jesmo nije toliko važno. Mi jedemo svoj hleb, imamo svoju nauku, oblačimo svoje odelo, ne Hristovo, ali samo treba da imamo Njegovo ime ili prezime, da izgleda kao da smo Njegovi, dobri, ispravni. Takvim principom se očigledno vode crkve budući da žele da se zovu Njegovim imenom a ne žele da poštuju ono što je On govorio, učio, uspostavio. Čini se da je takvo stanje u većini, ako ne u svim hrišćanskim crkvama danas (7 u Bibliji je broj punine, što znači SVE crkve).

Sotonisti, otvoreni obožavaoci sotone, tvrde da je vrhunac bogohuljenja pevanje hrišćan-

⁴¹ Otkrivenje 14,9-11

⁴² Knjiga proroka Isaije 4,1

skih himni koje slave Boga a da se ne misli na taj sveti sadržaj.⁴³ Dakle, nije najstrašnije ni klanje, niti orgije, niti otvorene molitve sotoni, najstrašnije je pevati Bogu bez učešća srca misli, duha. Zaista ironično, ali možda mnogo, nedopustivo mnogo vernika upravo bogohule u svojim hrišćanskim crkvama na ovaj najstrašnji način. Jeste li možda sebe uhvatili u tome? Mnogo opasniji, dakle, jesu formalni, neispravni, ako hoćemo neiskreni oblici bogoslužjenja Bogu od otvorenog služenja đavolu. To đavo zna i čini se da se mnogo više potrudio da preokrene hrišćanstvo na svoju stranu nego što se trudio da jača svoju sopstvenu crkvu. Ona mu verovatno imponuje, jer može da divlja njegova zla priroda, ali stvarni uspeh u velikoj borbi protiv Hrista, Boga, ostvaruje upravo kroz hrišćanstvo i hrišćane.

Čitamo u Bibliji da je od samog početka kada su formirane prve hrišćanske zajednice, kasnije crkve, bilo ozbiljnih problema. Kroz poslanice raznim hrišćanskim zajednicama prvog veka saznajemo sa kakvim se sve problemima suočavala crkva. Bilo je laži, krađa, preljube, neverstva, svega što i danas vidimo među nama. Ti problemi trebalo je da budu rešeni molitvom, pokajanjem, posvećenjem, radom za Boga... I mi danas takođe primamo pouke od učitelja koji su tada vodili crkvu.

Ali šta se kasnije dešavalo? Crkva je umesto da upućuje na pokajanje i posvećenje Hristu ljudske umove usmeravala prema sebi. Umesto da čovek traži pokajanje od Boga trebalo je da traži od crkve i još da plaća za to – novcem, bogom ovoga sveta. Umesto da se ljudi usmeravaju na proučavanje Svetog pisma, ono je sakrivano od njih, zabranjivano, i trebalo je da ljudi slušaju crkvene vođe kao autoritete a ne Boga. Umesto Božjih zakona uspostavljeni su ljudski, ljudi su milom ili silom bili prinuđavani da ih poštuju. Osnivani su tajni redovi sa specijalnim zadatkom da unište svim raspoloživim sredstvima i metodama one koji su protiv njih. Vodili su se ratovi u Božje ime, ljudi su zverski ubijani, mučeni, oduzimana su im osnovna ljudska prava. Vekovi u kojima je vladalo „hrišćanstvo“ zasigurno su zabeleženi kao najmračniji period u istoriji čovečanstva u moralnom smislu. Ali hrišćanstvo je jačalo i polako postajalo svetska, ovozemaljska sila. Šurovalo je sa politikom, ekonomijom, trgovinama, mafijom... Ta crkva koja je nosila Hristovo ime postala je najodvratnija kurva, ako žena simboliše crkvu. I ne samo to, ta crkvena institucija, a verujem da svi znamo o kojoj je ovde reč, postala je zver, upravo ova koja se pominje u trećoj andeoskoj vesti.

„U svojoj drugoj poslanici Solunjanima, apostol Pavle je prorekao veliki otpad od vere koji će dovesti do uspostavljanja papske vlasti. On je rekao da Hristos neće doći 'dok ne dođe najpre otpad, i ne pokaže se čovek bezakonja, sin pogibli, koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog'. I dalje apostol opominje svoju braću 'da se već radi tajna bezakonja.' 2. Solunjanima 2, 3.4.7. Već u ono rano vreme, apostol je video kako se u crkvu uvlače zablude koje će pripremiti put za razvitak papstva.

Tajna bezakonja razvijala se malo po malo, najpre kradom i tiho, a kad je ojačala i zadobila vlast nad ljudskim umovima, pokazala je sve otvorenije svoje lažno i bogohulno delo. Gotovo neosetno, mnogobožački običaji prokrčili su sebi put u hrišćansku crkvu. Duh kompromisa i prilagođavanja svetlu bio je za izvesno vreme obuzdavan žestokim gonjenjima koje je crkva podnosila od strane mnogoboštva. Ali, kada je progonstvo prestalo, i hrišćanstvo ušlo u carske dvorove i palate, onda je ono zamenilo skromnu jednostavnost Hrista i Njegovih apostola sjajem i gordošću mnogobožačkih sveštenika i vladara, i umesto Božjih zahteva, uvedene su ljudske teorije i predanja. Prividno Konstantinovo obraćenje, u početku četvrtog veka, izazvalo

⁴³ Vidi Rože Morno, „Put u svet natprirodnih sila“

je veliku radost, i tako je svet ušao u crkvu prikriven plaštom pravde. Sada je pokvarenost brzo napredovala. Mnogoboštvo, naizgled pobedeno, u stvari je postalo pobednik. Njegov duh je zavladao crkvom. Njegova učenja, običaji i praznoverje uvukli su se u veru i bogoslužjenje takozvanih Hristovih sledbenika.

Ovaj kompromis između mnogoboštva i hrišćanstva imao je za posledicu pojavljivanje čoveka bezakonja koji je u proročanstvu prorečen kao onaj koji se protivi i uzdiže iznad Boga. Ovaj ogroman sistem lažne religije je remek delo Sotonske sile – spomenik njegovih nastojanja da sedne na presto i da upravlja Zemljom po svojoj volji...

Hrišćanski svet će upoznati šta je u stvari rimokatoličanstvo kad bude previše kasno da se izbegne njegova zamka. Ono tiho izrasta u silu. Njegova učenja vrše svoj uticaj u zakonodavnim skupštinama, u crkvama i srcima ljudi. Širom sveta ono podiže svoje visoke i ogromne građevine u čijim će se tajnim podzemnim prostorijama ponoviti njegova predašnja progonoštva. Ono potajno i neprimetno učvršćuje svoje snage da podupre svoje sopstvene ciljeve kada dođe vreme za njegov udarac. Sve što ono želi jeste pogodniji položaj, a to će mu se uskoro dati. U bliskoj budućnosti mi ćemo videti i osetiti šta je osnovna namera Rima. Ko god bude verovao i slušao Božju reč, podneće ruganje i progonoštvo.⁴⁴

Karakter papstva se nije promenio, njihov cilj je i dalje prevlast u svakom smislu i satiranje svakog ko mu se protivi. Metode su promenjene i umesto nasilja i straha danas se krije iza prijatnih i milozvučnih obećanja mira i sreće pod svojim toplim okriljem dok krije pravo lice, ono koje se u istoriji cerilo svetlu, a sprema se na povratak, lice krvožedne zveri, samog đavola. To je, dakle, presto sotonin na ovoj planeti koja je danas njegova. To je mesto odakle đavo vlada pretvarajući se da je Bog, strašno mesto. Koliko strašno možemo pročitati u knjizi *Vatikanske ubice* koja je potresno iskustvo čoveka koji je bio na tom mestu, koji je verovao „majci crkvi“ i radio za nju, koji je kroz strahote shvatio da treba da napusti to mesto i drugima pomogne da im se otvore oči, da vide pravu prirodu papstva.

Nažalost ono što se danas i ne baš odskora dešava jeste da protestantski svet koji je teškom mukom i ogromnim, mučnim žrtvama izvojevao pravo na postojanje - setimo se Luterove borbe, svih tih protestanata koji su pevali na lomačama ili im je odrubljivana glava naočigled mnoštva zarad njihovog verovanja - sve više se približava papstvu. Reformatori su vratili Sveto pismo narodu, odbacili sijaset lažnih praksi i učenja papskih, i sad da li je moguće da polako idu istim putem kojim je išla rimska crkva, putem odstupanja od Hristovih načela, prilagođavanja svetlu, putem ovozemaljskih interesa i pretenzija. Nažalost izgleda da je upravo to slučaj.

„Papstvo je upravo ono što je proročanstvo objavilo da će biti – otpadništvo poslednjeg vremena. Deo njegovog plana je da pokaže karakter koji će najbolje izvršiti njegovu nameru. Ali, ispod promenljivog izgleda kameleona, ono skriva nepromenljivi otrov zmije. 'Mi nismo dužni da održimo zadatu reč i obećanja jereticima', kaže ono. Hoće li ova sila čija se istorija u toku hiljadu godina pisala krvlju svetaca, sada biti priznata kao deo Hristove crkve?

Ne ističe se bez razloga da je katolicizam sada gotovo kao protestantizam. Dogodila se promena, ali ne kod rimokatolika, već kod protestanata. Katolicizam, zaista, liči na protestantizam koji sada postoji; ali taj protestantizam je daleko od onog koji je bio u danima Kranmera, Ridleja, Noksa i drugih reformatora.

Dok su protestantske crkve tražile naklonost sveta, lažno milosrđe im je zaslepilo oči. Oni ne vide da nije pravilno verovati da iz svakoga zla izlazi dobro, i kao neminovna posledica toga, oni će na kraju verovati da iz svakoga dobra izlazi zlo. Umesto da brane veru 'koja je jednom

⁴⁴ E.G. Vajt, „Velika borba između Hrista i Sotone“

data svetima', oni se sada izvinjavaju Rimu zbog svog nepovoljnog mišljenja o njemu i mole za oprostaj zbog svoje slepe revnosti.“⁴⁵

Polako se otkriva i drugi simbol iz naše treće anđeoske vesti, simbol ikone zverine. Dakle, ljudi će se na kraju klanjati zveri, za koju znamo ko je i šta je i kakva je, i ikoni zverinoj. Ikona bi trebalo da predstavlja nešto što veoma liči na samu zver po karakteru i suštini. Neopisivo je teško shvatiti kako sotona uspeva da toliko zatruje i zadobije hrišćane i njihove crkve, ali čini se da će protestantski svet u stanju otpada od Boga biti predstavljen u simbolu upravo ikone zverine.

U knjizi *Velika borba* u poglavlju *Karakter i namere papstva* imamo detaljno opisano stanje protestantizma i odnos prema papstvu. Ovde se nećemo zadržavati na tome već ćemo ići dalje u razotkrivanju simbola koji se dalje pominju u trećoj anđeoskoj vesti, kako bi imali jasnu sliku pred sobom, šta to Bog želi da nam saopšti.

„U pokretima koji sada napreduju u ovoj zemlji da za institucije i korišćenje crkve osiguraju podršku države, protestanti idu stopama papista. Štaviše, oni otvaraju vrata papstvu da ono u protestantskoj Americi ponovo zadobije prevlast koju je izgubilo u Starom svetu. A to što ovom pokretu daje još veći značaj jeste činjenica da je njegov glavni cilj koji je razmatran – prisilno svetkovanje nedelje, običaj koji potiče od Rima, i za koji on tvrdi da je znak njegovog autoriteta.“⁴⁶

Zanimljiv razvoj događaja. Zver i ikona zverina zajedničkim snagama uspostavljaju zakon koji predstavlja znak papskog autoriteta. Ovaj znak postaje žig koji obeležava one koji se klanjaju ovim silama. Kao da se vrši obeležavanje za smrt.

Setimo se Pashe, vremena kada je Bog vodio svoj narod iz egipatskog ropstva. Posle svih zala kojima je pogodio faraona i njegov narod došlo je do poslednje, odlučujuće bitke. Anđeli su obeležili krvlju do vratnika onih koji će biti pošteđeni strašnog pomora prvenaca u egipatskom carstvu. Taj znak je obeležavao one koji su bili verni pravom Bogu, koji su bili Njegov narod, a ostali bez tog zapečaćenja krvlju bili su žigosani za predstojeću nevolju. Slično tome, i u poslednjim, presudnim trenucima kada se bude odlučivala večna sudbina svakog pojedinca, postojaće obeležja po kojima će se razlikovati dve grupe ljudi - oni sa žigom, sotonini, i oni sa pečatom, Božji.

Kao što je još od Konstantinovog doba nedelja bila uzvišena kao „časni dan sunca“ i znak rimske vlasti, tako će i u poslednje vreme, naše vreme, biti uzvišena kao znak moći i autoriteta zveri. Nasuprot tome, Božji narod će imati drugi znak, znak pečata Božjeg u svojim umovima koji se ogleda u poštovanju celokupnog Božjeg zakona, Deset zapovesti, ali sa posebnim naglaskom na četvrtu zapovest koja je dugo bila potisnuta, čak sasvim zaboravljena u hrišćanskom svetu do trenutka kada je Bog počeo da objavljuje trostruku anđeosku vest i obasjao velikom svetlošću svoj dan, dan koji označava Njegov autoritet, Njegovu moć i vladavinu. Četvrta zapovest može se smatrati stvarnim pečatom Božjim budući da u sebi sadrži ime i teritoriju vladara, stvoritelja neba i zemlje, Boga koji jeste.

„Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim. Jer je za

⁴⁵ Isto

⁴⁶ Isto

šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i šta je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.“⁴⁷

„Duh papstva – duh prilagođavanja svetskim običajima, poštovanje ljudskih predanja iznad Božjih zapovesti – prodire u protestantske crkve i navodi ih da izvrše isto delo uzdizanja nedelje koje je papstvo uradilo pre njih. Da li čitalac želi da razume sredstva koja će biti upotrebljena u sukobu koji dolazi? On treba samo da prouči izveštaj o sredstvima koja je Rim upotrebljavao za isti cilj u prošlim vekovima. Da li želi da zna kako će ujedinjeni papisti i protestanti postupati sa onima koji odbacuju njihove dogme? Neka obrati pažnju na duh koji je Rim ispoljavao prema suboti i njenim braniteljima.

Carski edikti, ljudski sabori, crkvene naredbe poduprte od strane svetovnih vlasti, bili su koraci pomoću kojih je paganski praznik dobio počasni položaj u hrišćanskom svetu. Prva javna mera prinudnog svetkovanja nedelje bio je zakon propisan od Konstatina 321. godine posle Hrista – dve godine pre nego što je prihvatio hrišćanstvo. Ovaj edikt je zahtevao od stanovnika gradova da se odmaraju u 'časni dan sunca', ali seljacima je dopušteno da obavljaju svoje poljske radove. Iako je ovo bio u početku mnogobožački zakon, car ga je nametnuo posle svog formalnog prihvatanja hrišćanstva.

Pošto se carska naredba nije pokazala dovoljno jakom da zameni božanski autoritet, rimski biskup je ubrzo posle toga nedelji dodelio titulu 'Gospodnji dan'. Jedan drugi biskup koji je, takođe, tražio naklonost knezova i bio veliki Konstatinov prijatelj i laskavac, izneo je tvrdnju da je Hristos preneo subotu na nedelju. Kao dokaz za ovu novu nauku nije navedeno ni jedno jedino svedočanstvo Svetoga pisma. 'Svete haljine' u koje je lažna subota odevena bile su čovekova sopstvena izrada, i ona je služila da ohrabri ljude da gaze Božji zakon. Svi koji su hteli da ih svet poštuje, prihvatili su ovaj popularni praznik.

Kada se papstvo učvrstilo, delo uzdizanja nedelje se nastavilo. Neko vreme narod je obavljao zemljoradničke poslove nedeljom kad nije bio u crkvi, dok je subota još uvek bila smatrana sedmim danom. Ali, postepeno i sigurno, promena je ostvarena.“⁴⁸

Dakle, na jednoj strani zver i ikona zverina i žig zverin nedelja - đavolji autoritet, a na drugoj strani Bog, pečat Božji, subota - Božji autoritet.

I čini se da je ovde kraj priče. U suštini, površno gledano, da, to je ono što će se na kraju desiti kao odlučujući momenat u pregrupisanju ljudi na jednu ili drugu stranu. Međutim, priča je složenija, utoliko složenija ukoliko između redova, u pozadini treće anđeoske vesti čuči još dosta toga, zapravo ono što bi trebalo da se podrazumeva. Naime, subota će biti upečatljiv spoljašnji znak vernosti Bogu i dokaz držanja svih deset Božjih zapovesti. Tako bi trebalo da bude i verujem da će u najvećem broju slučajeva tako i biti, ali postoji mogućnost da neko drži subotu iz fanatizma, ne stvarne zdrave pobožnosti, ili interesa, ili zbog tradicije, ali taj jedan usamljeniji znak ne znači ništa ako nije sastavni deo pozitivnog odnosa prema Bogu koji rezultuje opravdanjem verom. O tome je bilo već reči, ali najjači dokaz da je neko na Božjoj strani jeste da njegovo spasenje od greha i smrti se ostvaruje putem religije opravdanja verom u Hristove zasluge. To znači da ćemo biti spaseni od večne smrti ne svojom već zaslugom Isusa Hrista, Njegove žrtve, Njegove prolivene krvi na krstu za mene, za tebe, za sve ljude koji prhvate Njegovu žrtvu. On umire za nas da bi mi mogli da živimo, dešava se kosmička nepravda koja ostvaruje Božju pravdu. Hrist nije zaslužio smrt, ali umire umesto nas, a mi koji smo zaslužili smrt i osudu imamo mogućnost da živimo ako prihvatimo Hristovu žrtvu kao svoju. I to je sve. Zapravo to je ljuska u koju treba da stane veličanstveni sadržaj

⁴⁷ 2. Mojsijeva 20,8-11

⁴⁸ E.G. Vajt, „Velika borba između Hrista i Sotone“

jevandjelja i lepota Božje nesebične ljubavi.

Opravdanje verom podrazumeva i držanje zakona i celokupnog svedočanstva Hristovog datog kroz Sveto pismo Staroga i Novoga zaveta. Podrazumeva da čovek bude hram Svetoga Duha koji se čuva u čistoti i svetosti, da bude ugodan za Božje prebivanje u njemu. Iz toga proizilazi da čovek treba da vodi računa o svojem fizičkom zdravlju i ishrani pa je takozvana zdravstvena reforma takođe sastavni deo trostruke anđeoske vesti, zapravo njena desna ruka.

Način na koji živimo, navike u ishrani, uopšte naše životne navike presudno utiču na našu dušu, duh, um i njegovo pravilno funkcionisanje. Da bi mogli biti povezani sa Gospodom potrebno je da sa svoje strane učinimo sve da olakšamo tu svetu komunikaciju, a ne da je otežavamo tako što ćemo nezdravim, lošim navikama onesposobljavati naše biće za nebo.

Već sam pomenula da je E.G.W. napisala za svoje vreme revolucionarne izjave o ishrani i zdravlju kompilovane u knjizi *Saveti o životu i ishrani* gde preporučuje bezmesnu ishranu koja se sastoji od voća, povrća, žitarica i orašastih plodova. Ponekad, u nedostaku zdrave hrane, preporučivala je i neke namirnice životinjskog porekla, da ljudi ne bi otišli u fanatizam po pitanju ishrane.

Međutim, vreme ide dalje, stvari se menjaju, ljudi i okolnosti teku napred. Najveći problem svih palih crkava je u tome što ostaju u prošlosti, ne slede duh vremena, ne rastu u dužinu i visinu i dubinu i širinu, ne poznaju pretežniju od razuma ljubav Hristovu. Crkve žele pošto-poto da budu glavna, poslednja Božja crkva i uvek se dešava isto. Da bi opstale kao takve, uspostavljaju svoj, ljudski autoritet, dok Boži odlazi u drugi plan. Crkva se fokusira na sebe, svoje jačanje, pridobijanje novih vernika, finansijsko bogaćenje, traži dokaze za to da je ona ta prava Božja, potiskuje činjenice koje joj ne idu u prilog i jedna za drugom stvara se niz laži, obmana, grešaka, dolazi postepeno malo po malo do sve većeg otpada od Boga, Njegove istine, koja se zamenjuje lažnom naukom. Božji autoritet nasuprot ljudskom, uvek isti, sličan scenario.

Posle adventnog probuđenja 1840. govorili smo o nizu događaja koji je usledio. Postepeno je došlo do formiranja organizacije Adventista sedmog dana, osnivanja adventističkih škola, koledža sanatorijuma, bolnica... Danas je to jedna od najjačih crkava koje su proizašle iz širokog protestantskog krila. Zbog očigledne nadahnutosti adventističkog proroka E.G.W., subote kao očito Božjeg dana od odmora i mnoštva dragocenih istina koje propoveda, ova verska organizacija danas insistira na tome da je prava Božja. Međutim, postoje mnoga pitanja koja su obavijena velom tajne i na koja čini se nema odgovora ili se ti odgovori jednostavno ne mogu dobiti. To je posebna i opširna tema i nije naročiti predmet ovoga rada.

Važno je shvatiti da Bog skoro nikada nije radio kroz institucije iz jednostavnog razloga što nikada institucija nije mogla opstati i ostati na Božjoj istini. Za to je pre svega zaslužna grešna ljudska priroda. Veoma brzo po formiranju bilo kakve institucije dolazi do negativne selekcije, formiranja vladajućeg sloja (klera) i naroda koji je poslušan, ovaca u negativnom smislu te reči. Borba za vlast, moć, prestiž, novac, sve što se dešava u ovom običnom materijalnom svetu, desi se i u crkvama. One više nisu stub i tvrđa istine, već organizacije koje rade za sebe. Diferencira se manipulišući sloj i izmanipulisana većina. Veoma je teško, u stvarnosti nemoguće, ostati neokaljan Božji čovek u bilo kojoj instituciji. Zato je više puta Bog pozivao svoj narod da izlazi, drugim rečima da beži, iz palih crkava i religioznih sistema obremenjenih otrovnim vinom ili lažnom naukom. Nikada čoveka nije mogla da spase pripadnost bilo kojoj crkvi.

Pročitajmo sada u kakvim je mukama duševnim umrla majka napred pomenutog Alberta

Rivere, koja je striktno i odano izvršavala naredbe i poštovala propise „majke crkve“ i kakav je to utisak ostavilo na njenog sina.

„Majka me je snažno zagrlila i tražila je da joj pomognem.

- 'Alberto, sine moj, svešteniče. Bojim se. Ne želim da umrem. Pomozi mi, pomozi. Hoću da mi pomogneš. Moli se za mene presvetoj devici Mariji! Alberto! Molila sam se čak i Isusu, ali ne dobijam nikakve odgovore. Pomozi!'

Bio sam bespomoćan i obratio sam se svešteniku:

- 'Oče Avrame, ne znam šta da radim. Zar ne možete nešto da učinite?'

- 'Sine Alberto, učinio sam sve što sam mogao,' - odgovorio je.

Moja majka je vikala:

- 'Oh Bože, ponovo vidim užasne duhove koji dolaze po mene! Tako se bojim. U sobi su!'

Sveštenik Avram je nastavio:

- 'Tvoja majka je primila sve svete obrede i specijalni oprost grehova od svetog oca pape. Održana je i specijalna misa.'

Moja majka tada nije uzimala nikakve lekove. Vikala je i dalje:

- 'Oh ne! Zar ih ne vidite? Hoće da me stave u vatru! Došli su po mene Alberto! Neću da umrem i odem tamo! Pogledaj te ljude u vatri!! Ta grozna čudovišta dolaze po mene! Ne, Alberto! Učini da odu od mene. Pomozi! Bojim se da umrem! Vatra, čudovišta...'

- 'Mama, mama, vrati se!'

Sveštenik Avram je konstatovao:

- 'Umrta je, sine moj.'

Moja majka, Tereza Rivera je umrla sa 33 godine.“⁴⁹

Prevareni, jadni ljudi! Zastrašujuće zar ne? Biće toliko prevarenih od strane crkava i njihovih vođa da će na kraju ustati na svoje propovednike i urlati - zašto ste nas lagali... ali biće tada kasno, sve će biti već odlučeno. Oni koji danas ne slušaju Boga i Njegove vesti, opomene i savete, tada, u vreme kad se zavesa laži povuče i kad svima bude jasno ko je ko i gde, neće više biti prilike za promenu, pokajanje, vraćanje Bogu. Danas dok se propoveda ovo jevanđelje po čitavom svetu, danas, sada je vreme za promenu života.

Postoji interesantan izveštaj iz vremena kada se osnivala adventistička organizacija i kad joj se davalo ime. Uvek je bilo podeljenih mišljenja i naravno gde god je više ljudi ima i više opcija, ideja i stavova. Zanimljivo je da je bilo i onih koji su se opirali ideji stvaranja nove organizacije kao mogućnosti da se sa velikim procentom verovatnoće, zapravo stopostotno, ponovi sudbina palih verskih organizacija.

„Vodeći časopis Milerovog pokreta PONOĆNI POKLIČ, u broju od 15. februara 1844. godine, doneo je članak Džordža Storsa koji je sadržavao opomenu sledbenicima pokreta upravo isključenima iz svojih matičnih crkava: 'Pazite da ne zaželite da osnujete novu crkvu. Nijedna crkva ne nastaje ljudskom voljom; onog momenta kada se to dogodi, ona postaje Vavilon.'

U jednoj drugoj prilici, Rosvel Kotrel (Roswell F. Cottrell), nekadašnji baptista sedmog dana, pažljivo je proučavao 1. Mojsijevu 11. poglavlje, izveštaj o gradnji Vavilonske kule. Tada je naročito zapazio reči: 'Hajde da saqidamo grad i kulu, kojoj će vrh biti do neba, da stečemo sebi ime, da se ne bismo rasejali po Zemlji.' Da načinimo sebi ime! U proleće 1860. godine, tačnije 22. marta, Kotrel je napisao u PREGLEDU da je po njegovom mišljenju davanje imena grupi vernih i ogranizovanje crkve postavljanje temelja Vavilonu.“⁵⁰

⁴⁹ Dr Alberto Romero Rivera, „Vatikanske ubice“

⁵⁰ Marvin Maksvel, „Idi i objavi to svetu“

Da li je tako i bilo? Ove sugestije nisu poslušali vodeći ljudi adventnog pokreta i prvo su izabrali sebi ime, onda osnovali crkvu, a vrlo brzo po tom desile su se mnoge nemile stvari. Neki ljudi su zauzeli primat u štampariji i izdavaštvu knjiga i propagirali svoje ideje nauštrb istine. Upravo najznačajnija knjiga citirana najviše u ovom radu, Velika borba, izmenjena je i to najviše tamo gde se tumači trostruka anđeoska vest. Detaljnim proučavanjem ovih izmena jasno se vidi da su tendenciozne i da imaju za cilj da pošto-poto crkvi ASD obezbede primat, tj. da ništa napisano ne upućuje na to da i ona može postati Vavilon, odnosno sastavni deo ikone zverine. Tako nešto je i predvideo jedan od pionira adventnog pokreta dajući veoma ozbiljno upozorenje:

„...Zakonski priznato telo? Kada je saznao za ovaj zaključak, R. E. Kotrel, onaj isti posvećeni brat koji je to protumačio kao 'načiniti sebi ime', javio se 'Pregledu' i u njemu objavio jedan članak otprilike ove sadržine: 'Formiranje zakonskog tela dovešće do takve zavisnosti crkve od države da će sledeći korak biti ujedinjenje crkve i države, što će od adventizma načiniti tako autentičan Vavilon da će sam 'čovjek bezakonja' u njemu podići svoj presto!'“⁵¹

Jedna vizija koju je E.G.W. opisala veoma je intrigantna. Knjiga iz koje je ovo prevedeno ima 84 stranice. Od početka pa sve do kraja gotovo da nema stranice na kojoj nešto ne nedostaje ili se ne nalazi neka izmena. Ovaj odlomak je interesantan ne samo zbog komentara o Uriji Smitu⁵² već i zbog činjenice da je izbačen iz svih kasnijih izdanja *Svedočanstava za crkvu*. Iz ovog odlomka se jasno vidi da U. Smit nije verovao da su pisma E.G.W. nadahnuti Duhom Božjim. Naravno, ona je znala da će se to dogoditi. Sigurno se sećate one vizije koju je imala na samom početku proročke karijere 1866-67.

„Te noći sam sanjala da se nalazim u Battle Creek-u i da kroz stranično okno na vratima posmatram kako se jedna povorka, dva i dva u redu približava našoj kući. Ljudi u povorci izgledali su strogi i odlučni. Dobro sam ih poznavala i pošla sam da otvorim vrata sobe za prijem da bi ih dočekala, ali sam ipak još jednom pogledala kroz prozor. Prizor se izmenio. Povorka je sad ličila na katoličku procesiju. Jedan je u ruci držao krst a drugi jednu trsku. Kad su se približili kući onaj što je nosio trsku obišao je kuću i rekao triput: 'Ova kuća se proskribuje⁵³. Stvari se moraju zapleniti.' (*Sledeća rečenica je izostavljena u jugoslovenskom prevodu a glasi ovako: 'They have spoken against our holy order,' ili u prevodu: 'One govore protiv našeg svetog reda.'*) Užas me je obuzeo i potrčavši kroz kuću izašla sam na vrata prema severu i našla se usred jedne grupe nekih koje sam poznavala, ali se nisam usuđivala ni reč da prozborim iz straha da ne budem izdana. Tražila sam neko skrovito mesto gde bih mogla plakati i moliti se i gde me neće pratiti žudne, ispitivačke oči gde god se okrenem. Stalno sam ponavljala: 'Kad bih samo mogla razumeti sve ovo. Kad bi mi samo hteli reći šta sam rekla ili učinila. Puno sam plakala i molila dok sam gledala kako se naše stvari plene. Pokušala sam da pročitam saosećanje ili sažaljenje u pogledima onih oko sebe, i zapazila nekoliko izraza naklonosti od onih koji bi hteli pričati samnom ili me tešiti kad se ne bi plašili da bi ih ostali mogli primetiti. Pokušala sam jednom da umaknem iz te gomile, ali videla sam da sam pod prismotrom i prikrla sam svoje namere. Počela sam glasno plakati i govoriti: 'Kad bi mi samo kazali šta sam učinila ili šta sam rekla!'“⁵⁴

⁵¹ Isto

⁵² Urija Smit (1832-1903) bio je jedan od pionira adventizma, kasnije urednik „Adventnog Pregleda i subotnog glasnika“ s koje pozicije je bitno uticao na izdavaštvo.

⁵³ „Proskribovati“ znači osuditi ili zabraniti kao štetno ili nezakonito, konfiskovati, zapleniti.

⁵⁴ E.G. Vajt, „Svedočanstva za crkvu“, 13 sveska, *Sketch of Experience, from Dec 19, 1866 to Oct 20, 1867*

Možda se plašila da će biti kamenovana, ubijena poput starozavetnih proroka. Da li je to razlog za ćutanje? Da li je uopšte zamislivo žrtvovati načela radi izgradnje moćne institucije? Ovo su neke od tajni koje verovatno nikada neće prestati to da budu, baš kao i u Rimskoj crkvi, majci ostalih kćeri vavilonskih.

„Opasna zabluda koja dolazi iz Vatikana je takozvano 'Jevanđelje ljubavi': Ovo je velika zabluda koja je prohujala svetom! Tvrdeći da propovedaju jevanđelje ljubavi, propovedaju još jedno smrtonosno delo otpada, tvorevinu rimokatoličke institucije, kojom šalju još više duša u propast. Veoma je popularan takozvani 'ujedinjeni hrišćanski pokret'.

'Jevanđelje ljubavi' kaže: 'Bog te voli. Njemu ne smeta kako ti živiš. Priključi se našoj crkvi ljubavi i sve će biti u redu. Dovoljno je da kažeš: Ja verujem u Boga!' Onda je Bog srećan. On te uzima u svoje naručje i govori ti: 'Dobro nam došao u Božju porodicu'.'

Tako narod biva prevaren lukavstvima, jer u njihovom životu nema nikakve promene. Oni i dalje žive grešnim životom, a veruju da će biti spašeni. Svet voli ovakvu lažnu religiju. Bilo ko da se suprostavlja moćnom religioznom sistemu koji Vatikan stvara, biće osuđen na smrt. Za vreme Drugog svetskog rata, šest miliona Jevreja je bilo ubijeno za 'veliku slavu Božju'. Sistem se nije promenio. Čak i dan danas 'Sveti ured' pobuđuje strasti kao nikada ranije. Papa Jovan Pavle II je dao nalog za lokalna sudska sedišta koja bi bila uspostavljena u lokalnim rimokatoličkim crkvama po čitavom svetu...

Ignacije Lojola je stvorio 'Illuminate', demonsku organizaciju, koja kontroliše umove evropskih lidera pomoću hipnoze i čarobnjaštva. Lojola je komunicirao sa duhovima tame, tražeći savet, kada je osnivao ovu delotvornu i zlu organizaciju. Ti zli duhovi su u stvari demoni, pobunjeni anđeli. Nadahnjujući svojom silom Lojolin um, demoni su ga nazvali anđelom svetla. Bilo koji krst kao religiozni simbol, ovakav ili onakav, u jednom domu, ili samostanu, bez obzira kakva je osoba u pitanju, utiče snažno na svakog direktno, jer privlači demone. Stoga, ako neko ima krst u svom domu, trebao bi odmah da ga izbací.⁵⁵

Neverovatno mnogo informacija o ustrojstvu čitavog sveta sadrži ova potresna ispovest bivšeg jezuite. Ali u par navrata on jasno ističe da glavnu pretnju sotoninom carstvu koje je stvorio čine religiozni pojedinci koji iskreno i verno slede Boga držeći Njegove zapovesti i propovedajući Njegovu istinu. Dakle, pojedinci, ne niti jedna crkva.

Poslušajte apel - ne verujte crkvama i njihovim vođama, verujte Bogu i Njegovim prorocima - i bićete srećni.

„Poslednji veliki sukob u borbi između istine i zablude, biće između ljudskih zakona i Jehovinih propisa. Mi sada ulazimo u tu bitku – ne u bitku između suparničkih crkava koje se bore za prevlast, već između biblijske vere i vere u ljudske priče i predanja. Oruđa koja će se ujediniti u ovoj borbi protiv istine i pravde sada su aktivno na delu...

Dvema velikim zabludama, zabludom o besmrtnosti duše i zabludom o svetosti nedelje, Sotona će prevariti ljude. Dok prva zabluda postavlja temelj spiritizmu, druga stvara vezu prijateljstva sa Rimom. Protestantizam će još pružiti svoju ruku preko ponora da uhvati ruku spiritizma, on će se ispružiti preko bezdana da se rukuje sa rimskom silom, i pod uticajem ovog trostrukog saveza, naša zemlja (Amerika) će poći stopama Rima u gaženju prava savesti.

Spiritizam sada menja svoju spoljašnjost pokrivajući neka od svojih obeležja kojima se može prigovoriti i koja su nemoralna, i poprima hrišćansko obličje. Nekada je optuživao Hrista i Bibliju, sada javno izjavljuje da prihvata oboje. Biblija je tumačena na način koji je privlačan neobnovljenom srcu, dok su svećane i životne istine prikazane bezvrednim. Predstavljen je Bog ljubavi, ali Njegova pravda, Njegovo žigosanje greha, zahtevi Njegovog svetog zakona, sve se to

⁵⁵ Dr Alberto Romero Rivera, „Vatikanske ubice“

izbegava. Ugodne očaravajuće priče osvajaju osećanja onih koji nisu učinili Božju Reč temeljem svoje vere. Hristos se odbacuje isto kao i pre, ali je Sotona tako zaslepio oči naroda da ne primećuju prevaru.

Pošto se spiritizam sve više izjednačuje sa današnjim takozvanim hrišćanstvom, on ima veću moć prevare i zavodjenja. Sam Sotona se obratio posle savremenog poretka stvari. On će se pojaviti u karakteru anđela svetlosti. Kroz delovanje spiritizma činiće se čudesa; bolesni će biti izlečeni i dešavaće se mnoga nepobitna čuda. I dok će duhovi ispovedati veru u Bibliju i izražavati poštovanje prema nedelji, njihovo delo će biti prihvaćeno kao manifestacija božanske moći...

O Vavilonu u ovo vreme objavljeno je: 'Gresi njezini dopreše do neba, i Bog se opomenu nepravde njezine.' Otkrivenje 18, 5. Ona je napunila meru svoje krivice i propast samo što nije pala na nju. Ali, Bog još uvek ima narod u Vavilonu, i pre pohodjenja Njegovih sudova, ovi verni moraju biti pozvani da izađu da 'se ne pomešaju u grehe njezine i da im ne naude zla njezina'. Zato je pokret simbolizovan anđelom koji silazi s neba, rasvetljujući Zemlju svojom slavom i vičući moćno sa jakim glasom objavljujući grehe Vavilona. U vezi sa njegovom veću čuje se poziv: 'Izidite iz nje, narode moj'. Kako se te opomene pridružuju vesti trećeg anđela ono prerasta u glasnu viku.⁵⁶

Sve ovo o čemu sada govorimo jeste sadržaj „glasne vike“, a poslednje upozorenje koje se pridružuje trećoj anđeoskoj vesti je ponovni poziv da se izađe iz Vavilona, iz palih crkava, iz svih crkava, i da se poštuje Bog i objavljuje Njegova vest svetlu, da postanemo učesnici u glasnoj vici koja upozorava svet na odlučujući test koji dolazi i koji prethodi kraju.

„Strašan je kraj kojem će svet biti doveden. Zemaljske sile, ujedinjene u borbi protiv Božjih zapovesti, izdaće dekret da ni jedan čovek ne može kupiti ni prodati, osim onoga koji ima znak zveri. I konačno, ko god odbije da primi znak, biće predan na smrt. (Otkrivenje 13,15.17) Reč Božja objavljuje: 'Ko se god pokloni zveri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gneva Božjega, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegova.' Ali niko neće biti primoran da oseti Božji gnev sve dok istina ne dođe u kontakt sa njegovim umom i savešću i bude odbačena. Postoje mnogi u crkvama naše zemlje koji nisu nikada, čak i u ovoj zemlji svetlosti i znanja, imali prilike da čuju naročite istine za ovo vreme. Obaveza četvrte zapovesti nije im nikada bila iznesena u pravoj svetlosti. Isus čita svako srce i ispituje svaku pobudu. Dekret neće biti slepo nametnut. Svako će imati dovoljno svetlosti da razumno donese svoju odluku. Subota će biti veliki ispit odanosti, jer ona je tačka istine koja je naročito osporavana.

Do sada su oni koji su iznosili istine Treće vesti, često smatrani samoizazivačima uzbune. Proročanstvo da će se crkva i država ujediniti da progone one koji drže Božje zapovesti, smatrano je neosnovanim i smešnim. Sa sigurnošću se tvrdilo da ova zemlja ne može nikada postati nešto drugo nego što je bila: branilac verske slobode. Ali, dok se o pitanju prinudnog svetkovanja nedelje naširoko raspravlja, približava se događaj u koji se tako dugo sumnjalo i nije verovalo, a Treća vest proizvodi utisak koji ne bi mogla imati ranije. U svakoj generaciji Bog je slao svoje slugе da ukore greh, i u svet...⁵⁷

Bližimo se kraju našeg prikaza treće anđeoske vesti koja je Božja poslednja opomena ovom teško obolelom i palom svetlu. Bog nam je preko svog proroka naznačio skicu poslednjih događaja u opštim crtama. Nesumnjivo je da Bog želi i dalje da otkriva dragocenu svetlost svojim vernim ljudima. Božja reč je daleko slojevitija, višeznačnija od ove informativne

⁵⁶ E.G. Vajt, „Velika borba između Hrista i Sotone“

⁵⁷ Isto

predstave.

Za upotpunjenje razumevanja ove teme neke druge stvari su veoma značajne. Razumevanje simboličnog značenja starozavetnih praznika, nova svetlost o zdravstvenoj reformi, dalja proučavanja Danila i Otkrivenja.

U početku čoveku je dato za hranu drvo rodno što nosi seme i bilje što nosi seme.

„I još reče Bog: Evo, dao sam vam sve bilje što nosi seme po svojoj zemlji, i sva drveta rodna koja nose seme; to će vam biti za hranu.“⁵⁸

Kasnije, posle pada u greh, čovek je počeo da jede povrće („zelje poljsko“) kao rezultat prokletstva.

„Pa onda reče Adamu: Što si poslušao ženu i okusio s drveta s kog sam ti zabranio rekavši da ne jedeš s njega, zemlja da je prokleta s tebe, s mukom ćeš se od nje hraniti do svog veka; trnje i korov će ti rađati, a ti ćeš jesti zelje poljsko.“⁵⁹

Posle potopa, čovek je počeo da se hrani mesom ubijenih životinja pa je dat zakon o čistoj i nečistoj mesnoj hrani.

„I reče Gospod Mojsiju i Aronu govoreći im: Kažite sinovima Izrailjevim i recite: Ovo su životinje koje ćete jesti između svih životinja na zemlji: Šta god ima papke i papci su mu razdvojeni i preživa između životinja, to jedite. Ali onih što samo preživaju ili što samo imaju papke razdvojene, ne jedite, kao što je kamila, jer preživa ali nema papke razdvojene; da vam je nečista; i pitomi zec, jer preživa ali nema papke razdvojene; nečist da vam je. I zec divlji, jer preživa ali nema papke razdvojene; nečist da vam je. I svinja, jer ima papke razdvojene ali ne preživa; nečista da vam je; mesa od njih ne jedite niti se strva njihovog dodevajte; jer vam je nečisto. A između svega što je u vodi ovo jedite: Šta god ima pera i ljusku u vodi, po moru i po rekama, jedite. A šta nema pera i ljusku u moru i u rekama između svega što se miče po vodi i živi u vodi, da vam je gadno. Gadno da vam je, mesa da im ne jedete, i na strv njihov da se gadite...“⁶⁰

Čovečanstvo je padalo u moralnom, fizičkom, svakom smislu. Hrist dolazi i nastaje nova era, nastaje podizanje sa jedne niske tačke do koje je čovek došao degradacijom i počinje postepen uspon. Produbljuju se zapovesti, obznanjuje se ljubav Božja na daleko uzvišeniji način, čovek polako ide napred, uzlaznom putanjom i cilj je ponovo vraćanje na početnu tačku, onu na kojoj je bio Adam u Edemu.

Još u 19. veku E. Vajt je pisala o voću, povrću, žitaricama i orasima kao najzdravijoj hrani za čoveka. Danas, međutim, ne samo da treba u potpunosti ostaviti meso i hranu životinjskog porekla, već se postepeno treba vratiti na rajsku ishranu, semenu hranu.⁶¹

Naravno da se ovo ne može postići preko noći. Nama je dragoceno da znamo i težimo onome što je pravo, jer naš cilj je ni manje ni više nego povratak u Edem. Poslednja generacija bi već ovde na zemlji trebalo da bude spremna na život tamo, što podrazumeva radikalno čišćenje od greha i svega ovozemaljskog. Ne bi trebalo da nas uplaše ovako visoki ideali već da nas podstaknu i raduju, jer za nas Bog priprema novo nebo i novu zemlju gde pravda živi!

Ove osnovne, bez sumnje dragocene, informacije su samo polazna tačka za dalja

⁵⁸ 1. Mojsijeva 1,29

⁵⁹ 1. Mojsijeva 3,17.18

⁶⁰ 3. Mojsijeva 11. glava

⁶¹ Za više detalja o zdravoj ishrani vidi sledeće knjige: Helmut Wandmaker, „Presna hrna umesto kuvane“, „Arnold Ehret, „Hrana bez sluzavosti“, Dr Nil Nidli, „Zakoni zdravija i izlečenja“, djela prof. dr Valtera Fajta i dr.

proučavanja i otkrivanja novih sadržaja i tajni koje krije Božja reč. Božji narod danas čeka na izlivanje poznog dažda ili primanje sile Svetoga Duha u punini kako bi se začula glasna vika, ova treća anđeoska vest ujedinjena sa Božjim pozivom da ostavimo sve crkve i njihove koncepcije i da se okrenemo samo Bogu, da sledimo samo Jagnje koje se zaklalo za nas, da drugima obznanjujemo ono što nam je Bog podario i pružimo bližnjima stvarnu mogućnost spasenja Božjeg. Kakav veličanstven poziv, kako divan posao za nas danas! Bog nas je pozvao na ništa manje nego na svetost. Dopustimo mu da je i ostvari u nama da se proslavi kroz svoj verni narod u ovom veku. Šta ima značajnije, šta poželjnije od ovoga za grešnog i smrtnog čoveka koji danas jeste a sutra ga nema, koji je kao trava poljska...

Na kraju da sumiramo:

U Otkrivenju 14. glava, Bog šalje poslednju poruku stanovnicima Zemlje koja prethodi Hristovom drugom dolasku.

Poruka prvog anđela ukazuje na vraćanje izvornoj radosnoj vesti o spasenju (večnom jevanđelju), neokaljanost ljudskim dogmama i tradicijama. Da bi ljudi shvatili važnost Plana spasenja, mora im se ukazati na Boga Stvoritelja i Iskupitelja, Boga koji sudi čovečanstvu i čiji sud počinje od Njegovog naroda, na isteku 2300 proročkih dana.

Isto tako, oni moraju biti informisani šta zapravo stoji iza lažne religije oličene u Vavilonu, i to je poruka drugog anđela. „Otrovno vino kurvarstva“ predstavlja sve lažne nauke i ideologije na Zemlji kojima pali čovek nadahnut demonskim silama potiskuje istinu o Bogu, svrsi stvaranja i spasenju.

Kad ljudi shvate prve dve poruke, daje im se treća koja upozorava protiv kompromisa sa falsifikovanim religijama koje sad mogu razlikovati. Treća poruka je i najoštrija iz prostog razloga što osuđuje duhovno kurvanje ljudi koji znaju šta je istina ali neće da poslušaju, i to je vrhunsko licemerje i hula na Svetog Duha. Oni zarad ovozemaljskih privilegija radije ostaju u „Vavilonu“, protiv kojeg se u 17. glavi Otkrivenja daje još jedno upozorenje pred sam Drugi dolazak, što znači da u međuvremenu (od početka objavljivanja trostruke anđeoske poruke) ima još „ćerki“ koje neopaženo prelaze u naručje velike „majke bludnice“. Tako postaje jasno zašto se u Vavilonu sabrala „krv proročka i svetih, i svih koji su pobijeni na zemlji“ (Otkrivenje 18,24).

„Gospode, Gospode naš! Kako je veličanstveno ime Tvoje po svojoj zemlji! Podigao si slavu svoju više nebesa. U ustima male dece i koja sisaju činiš sebi hvalu nasuprot neprijateljima svojim, da bi učinio da zamukne neprijatelj i nemirnik.

Kad pogledam nebesa Tvoja, delo prsta Tvojih, mesec i zvezde, koje si Ti postavio; šta je čovek, te ga se opominješ, ili sin čovečji, te ga polaziš? Učinio si ga malo manjeg od anđela, slavom i čašću venčao si ga; postavio si ga gospodarem nad delima ruku svojih, sve si metnuo pod noge njegove, ovce i volove sve, i divlje zverinje, ptice nebeske i ribe morske, šta god ide morskim putevima. Gospode, Gospode naš! Kako je veličanstveno ime Tvoje po svojoj zemlji!“⁶²

⁶² Psalam 8